HOLM.

TOLV FORTÆLLINGER.

UTILE DULCI
Frederik Heyman

Tolv
FORTÆLLINGER
for
UNGDOMMEN
udgivne
af
J. U. A. HOLM.
H·P·HANSEN sc

Tolv Fortællinger

for Ungdommen.

Udgivne

af

J. U. A. Holm.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. G. Iversens Boghandel.

(E. S. Tillge.)

1872.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

Indhold.

Fire af Fortællingerne, nemlig: „Studenten paa Kvisten", „I Kjælderen", „En Hverdagshistorie" og „Kjærlighed i Gaarden", have tidligere været trykte, de tre første i Maanedsskriftet „For Ungdommen", den sidste i „Skandinavisk Folkemagazin".

Min Moders Blomster.

Jeg er en gammel Karl og har seet mig om i Verden. Jeg har seet Snee i Sancta Martha og Vindruer paa Christiansø, har spist Æbler i Vestindien og Guava-Bær i Kjøbenhavn. Jeg veed saa omtrent, hvad Østersøen giver af sig: lumre Tordenbyger om Sommeren, knitrende Uveir under Bornholm, tunge Vintersøer paa Blokade og gamle, gamle Minder fra Kolberger Heide, Arkona og Kjøge-Bugt. Den Sang er gammel og god; dens Toner ere ikke af de værste. Den modne Mand styrkes ved Erindringens Alvor, og en dæmrende Kraft rører sig hos skjægløse Drenge.

Lad os gaae mod Nord. Paa det gyngende Atlanterhav er man frank og fri. Stort og mægtigt ruller det i sin evige Gang og kvæder sit stolte Drapa. Vældige Skyer kredse om den fjerne Horisont, og Solen luer dem op i Takker og Kanter, i gjøglende Billeder, i Stoltheds Tanker og Fremtids Haab.

Den Sang er ældgammel, dens Tone er inderlig og dyb; vel maa den ryste og bevæge det unge Hjerte og døve alle andre Toner.

Saamange, saamange Toner lyde for det unge Sind, lokkende og leflende, snilde og glatte — men her ere de døde og magtesløse; her ruller det fribaarne Hav, her kaster Søen foragteligt sit Skum over Thevandssnak og hjemmegjorte Løier; her svinde de ind og gaae tilbunds. Maagen stryger let hen over Søtoppene, Søpappegøien seer nysgjerrigt paa Dig og dykker ned — men de stolte Jøkler vise deres snehvide Hoveder gjennem Skyerne og byde Dig Velkommen til Island.

Som sagt, jeg har seet mig om i Verden. Men det var en jammerlig Karl, der kunde see sig om uden at føle, hvad han saae, og drømme om sin Reises Syner. Bedre var det for ham, at han var bleven hjemme og havde tygget Drøv paa sig selv og Andre, indtil han ikke vidste, hvad der var op eller ned, stort eller smaat, godt eller daarligt.

Men endnu værre vilde det være for Den, der reiste, om han glemte det, han forlod, og det, som han efterlod. Det er jo netop det, som skal følge ham og gjøre hans Liv levende; det er jo netop det, der skal styrke ham og oplade hans Øine; det er jo netop det, der skal holde ham vaagen og bære ham let over de svimlende Høider!

Jeg er en gammel Karl. Min Ungdoms Reise er gjort, mit Syn er seet; min Drøm er drømt, og jeg har fundet min Tone. Men tro blot ikke, at det er en kunstig og tillært

Melodi! Ak, den er simpel nok, og Enhver vil kunne finde dens Mage.

Hvert Menneske har jo en Moder; tidligt eller sent vil hendes Stemme overdøve alle Andres og slaae til Lyd for Barnets Hjerte.

Det kan være skjønt nok at reise, herligt at virke i Livet og drømme Mandens Drømme. — Det kan ogsaa være tungt at reise, tungt at knæle for fremmede Guder, at føle Sjælen splittet og Sindet forstemt, tungt at føle daarlige Toners Efterklang og daarlige Veies trykkende Smerte — men det er altid lifligt at komme hjem.

Paa mit Skrivebord staaer en lille Buket: det er min Moders Blomster!

Der er en forunderlig Duft ved den lille Buket, skjøndt den er simpel nok: blomstrende Græsstraa, Kamelblomst og den duftende Krusemynte. Hvor den holder sig frisk. Det er, ligesom om ethvert Blad kunde tale, ligesom om det vilde sige: saaledes voxede vi ogsaa, da Du var en lille Dreng; Solen skinnede akkurat ligesom nu; vi blomstrede ganske som nu, og Din Moders Kjærlighed var den samme — den selv-samme. Yngre var hun dengang og bøiede sig lettere ned mod os smaae Blade; men ung er hun endnu, naar hun tænker paa sit Barn. Blomsterne, hun plukker, blive altid en Moders Blomster. Reis ud og kom hjem; vær Mand og ov Dig i Daad, drøm skjønne Drømme. Din Moders Blomster skulle være Dig det Første og det Sidste.

Og er det ikke saa?

Unge Danske! Du vil vogte Din Moder og hendes simple Blomster: de bølgende Græsstraa, Kamelblomsten og den duftende Krusemynte. Hvor Du end svømmer om i Verden, og hvad der end kan være Din Drøm, da vil Du reise Dig modig og stærk, vil kæmpe paa Liv og Død mod den fremmede Ildgjerningsmand, der vil trampe paa Din Moders Blomster!

Studenten paa Kvisten.

Der var engang en fattig Stymper, som Ingenting eiede og Ingenting var; ja, det vil da sige, han var nok Student, men det er jo det Samme som Ingenting. Hvis han nu havde været en rigtig Student, saa havde han passet sin Bog, var bleven en meget klog Mand, maaskee Præst eller Doktor, og saa havde man ikke kunnet kalde ham for Ingenting. Men det var netop Ulykken, at han ikke gad læse; han vilde kun skrive, og det gjorde han ogsaa. Endskjøndt han Intet eiede, skrev han om Alting og lavede Vers, saa det stod efter. Men det var ikke Alt, hvad han skrev, som Folk syntes godt om, og saaledes begav det sig da sommetider og ikke saa sjeldent endda, at Ingen vilde kjøbe hans Skrifter, og det var meget ubehageligt; thi saa fik han jo ingen Penge og følgelig heller ingen Mad — men Alt dette kunde dog ikke kurere ham. „Vil man være en rigtig Digter, maa man

stundom sulte lidt," sagde han til sig selv, „og jeg er en rigtig Digter. Vel er jeg ikke paa nogen grøn Gren, men jeg er dog paa en ganske god Kvist," og saa loe han over sin egen Vittighed. Men det skulde han ikke have gjort; thi Bryggeren tog den Sag paa en anden Maade.

Nede i samme Hus boede nemlig en Brygger, og det var af ham, at Studenten havde leiet Kvistværelset. Den Dag var det netop den første i Maaneden, og Bryggeren havde ikke faaet sin Leie, skjøndt det var helt hen paa Eftermiddagen. Derover var han nu meget gnaven; det allerbedste Dobbeltøl vilde ikke smage ham, og i sin Merskumspibe kunde han ikke holde Ild af bare Ærgrelse. Nu skulde man jo ikke troe, at Bryggeren trængte saameget til Penge, og det gjorde han heller ikke; thi han havde adskillige Poser fulde af Specier i sit Skab, og den eneste Ting, han lavede, nemlig Øl, kjøbtes af alle Mennesker, saa at han ikke behøvede at sulte som den stakkels Student. Men det tænkte han ikke paa, han spekulerede blot paa at faae Penge ind, for det var han nu vant til. Endelig kunde han da ikke styre sig længere, men traskede op paa Kvisten, og uden saa meget som at banke paa Studentens Dør smækkede han den op, og der stod han da pustende og stønnende og ildrød i Hovedet.

„Maa jeg bede om min Leie for December," brølede han og spyttede paa Gulvet for at vise, at han var i sin fulde Ret.

„Gud bevares," sagde Studenten og foer op af Stolen, „hvor De er varm, Hr. Vært; maa jeg byde Dem et Glas Vand?", og saa rakte han ham i sin Befippelse Blækhuset.

„Jeg vil have mine Penge," skreg Bryggeren og smækkede Døren i, saa at den nær var gaaet ud paa den anden Side.

„Penge!" sagde Studenten og kløede sig bag Øret, „ja, det er rigtignok det Eneste, jeg ikke har; men bi lidt, her er Noget, der er ligesaa godt. See her," sagde han, og trak en hel Del Skrifter ud af Skuffen, „tag det Altsammen og lad mig blot boe denne Maaned ud."

„Ikke saa meget som en Dag," sagde Bryggeren. „Ja naar I endda kunde skrive mig en Bog om at lave Øl, eller — lad mig see — ja, om Øl, eller saadant Noget, som der er Fornuft i, saa fik det at være; men dette Vrøvl om Roser i Maaneskin og denne Politik, hvad det nu hedder, det duer ikke."

„Jeg kan lave Dem et Eventyr strax," sagde Studenten, „om, hvad det skal være, naar jeg bare maa blive Maaneden ud."

„Om hvad det skal være!" gjentog Bryggeren, „det var som Pokker. Ja, det er det Samme," sagde han derpaa og grinede polidsk, kan I lave mig et rigtig godt Eventyr om — — om — — lad mig see — — om Ost og Pølse for Exempel, saa skal I min Sandten faae Lov at blive, og saa skal jeg forære Jer en Ost og en Pølse ovenikjøbet, men kan I inte, saa skal I herut!"

„Lad gaae!" sagde Studenten, og saa satte han sig ved sit Bord, og Bryggeren satte sig ned paa en Stol og regnede ud, hvormange Potter Skillingsøl der gik paa een Pot Godtøl, og hvor mange Potter Vand der gik paa een Pot Skillingsøl.

„Jeg har det!", raabte de begge To paa een Gang, og saa var da Studenten færdig med Eventyret.

„Nu skal De bare høre!", og dermed læste han:

Osten og Pølsen.

Et Eventyr, tilegnet velbyrdige Hr. —

„Spring kun mine Titler over," sagde Bryggeren, og det var meget nemt at gjøre.

„Det var da i et Spisekammer" —

„Begyndelsen er god," sagde Bryggeren.

„Der var mange Hylder med mange Ting paa, og nogle med Ingenting; men paa den underste laa i en Rad sex smaae Øltræer med store, kridtede Femtal udenpaa, for de vare gode Øltræer, der var Godtøl i dem, og de kostede fem Daler Stykket." —

„Bravo!" sagde Bryggeren.

„Paa en Hylde ganske for sig selv laa en stor, feed, glindsende Ost. Den var godt klædt paa, for den havde en Serviet om Maven, og den brød sig ikke noget om den kolde Vind, der strømmede ind af den lille Luge i Spisekammerdøren."

„Lad det kun blæse," sagde Osten, „jeg har det godt, jeg er godt klædt paa, og jeg har altid Noget i Livet."

„Hvad har De i Livet, om jeg tør være saa fri?" spurgte den skimlede Spegepølse, der hang ved et Søm i Loftet og dinglede frem og tilbage for Trækken fra den lille Luge.

„Hvad jeg har? Ih nu, Ost . . og Ost . . og mere Ost, og jeg har det godt ovenikjøbet!"

„Gud, hvor De er ensidig, men det bliver De snart kjed af. Saadan en bestandig Ligevægt kan jeg ikke fordrage; min Sjæl er immer i Svingninger" — og saa svingede Pølsen frem og tilbage — „o, jeg er saa let bevægelig!"

„Ja, De er en Pjalt, der dreier Dem efter alle Vinde; men jeg griner ad Vinden, og jeg griner ad Dem, og min Sjæl er min S'æl lige saa god som Deres."

„Ja, bild Dem det ind; om De ogsaa hele Dagen ligger paa den flade Side paa en Tallerken og har Serviet om Maven, er der dog kun Ost indeni Dem. Jeg derimod har baade Flæskestumper og Oxekjød, ja, jeg veed saagar, at der er Heste- og Hundekjød imellem, og saa har jeg ovenikjøbet en Rosin i Enden ligesom Blodpølserne! O, jeg er meget begavet; jeg vil dingle lidt" — og saa dinglede den.

„Hm -- hm! Om Forladelse, at jeg blander mig i Samtalen," sagde Sommet, som Pølsen hang i, „og jeg beder Dem meget undskylde, at min Stemme er noget rusten og ubehagelig; men det kommer sig af, at jeg selv er rusten. Det er mærkeligt nok, at jeg har holdt mig saalænge; men nu maa jeg nødvendigvis brække mig —"

Knak! Og der laa Pølsen med Rosinen i Enden paa Gulvet; men saa kom Rotterne løbende og spiste den i et Kvarter helt op.

„Jeg vil lade, som om jeg græd," sagde Osten — og saa svedte den.

Og saadan gik nogen Tid.

Da begyndte det at røre sig indeni Osten.

„Skulde det være sandt om et indre Liv," tænkte Osten. „Nei, det vil jeg ikke vide noget af. Jeg har min Serviet om Maven, jeg ligger luunt og godt, og Ingenting kan komme til mig derudefra" —

„Men indefra," sagde Maddikerne, og saa bleve de ved at gnave.

„Jeg bliver syg," sagde Osten; „jeg mærker, at der er et Liv indeni mig."

Men det var forsilde; Maddikerne bleve ved at æde, og tilsidst faldt Skorpen sammen, og saa var Osten væk.

Den gik samme Vei som Pølsen."

„Det var et rask Eventyr," sagde Bryggeren, „og nu skal De ogsaa faae Lov til at blive boende; men siig mig en Gang — hvad skal det egenlig betyde? For det maa vel have en Slags Mening?"

„Ih," sagde Studenten, „det vil omtrent sige saameget som saa, at vi ikke skulle hovmode os — hverken af det, der er indeni os, eller af det, som er udenpaa os. Hvad enten vi ere rige eller fattige, skulle vi dog engang samme Vei som Osten og Pølsen — forstaaer De?"

„Naa saadan," sagde Bryggeren med Fingeren paa Næsen og faldt i Tanker. „Der kan være Noget i det," og saa grundede han igjen. „Hør," sagde han derpaa pludselig, „jeg vil give Dem fire Mark, om De vil lade være at lade den trykke."

„Lad gaae," sagde Studenten, for han eiede ikke fire Skilling, og saa tog han det lille Blad og puttede det ind i Kakkelovnen.

„Nu brænder det,“ tænkte han; men han huskede ikke paa, at der i mange Tider ikke havde været Ild i Kakkelovnen. Papiret brændte ikke, men fløi gjennem Røret lige ind i Skorstenen, og Vinden kastede det for Næsen af en af Studentens gode Venner. Han lod det strax trykke, og det er fra ham, at jeg har hele denne sandfærdige Historie.

Jens Droskekudsk.

Naar det er Sommer, naar Solen staaer høit paa Himlen, naar Træerne vifte med deres lyse Toppe, og naar Varmen regjerer med sin milde Aande, saa er det en let Sag at være Droskekudsk. Ja, næsten altfor let; thi det Hele gaaer saa fornøieligt baade med Jernbaner, Dampskibe, Sporvogne, Omnibusser og Fodgang, saa Jens ikke har Meget at bestille. Det er godt nok, at han, hans Droske og „Lottemoer" staae og vente paa bedre Tider: „Noget maa han dog tage sig til" — og saa giver han sig til at lege med Børnene. Dem er der nok af. De sværme om Krybben, de sværme om Drosken, de flokkes om Jens. De klappe Lottemoer saa blødt, saa blødt med deres smaae Hænder, de rette paa Muleposen, de klavre op ad Trinene, de staae bagpaa og forpaa — Altsammen til stor Fornøielse for Jens: thi „Noget skal man dog fornøie sig over." Og naar Jens faaer en Bestilling, saa raabe alle de smaae Munde Hurra; Jens kommer

paa Bukken, Lottemoer kommer igang, og han kjører bort, muligvis under Raabet:

„Der er En bag — En bag!“

Naar det er Vinter, seer det noget anderledes ud baade med Jens, Lottemoer og Børnene. Jens har en tyk Kavai paa, Lottemoer et Tæppe over sig, og Børnene — ja de ere hjemme. De varme deres smaae Fingre ved Kakkelovnen, og Jens er alene ved sin Droske. Sneen knirker under hans Støvler, medens han gaaer frem og tilbage for at holde sig varm; Lottemoer ryster under sit Dækken; Vinduerne fryse til paa Drosken. Saa bliver det Aften; alle de smaae Børn gaae tilsengs, men Nordlysene flamme gule og røde paa den mørke Himmel. „Det bliver en haard Vinter,“ mener Jens, og det fik han Ret i.

Dagene gaae, Sneen falder tættere og tættere, Lottemoer anstrenger sig troligt. Det bliver Isslag, Politiforordninger skærpes og Lottemoer med. Man kan ikke gaae paa Gaden, man maa hentes fra Selskab og fra Theatret. Jens er altid paa Pletten. Han lukker op og lukker i for gamle Damer; der ere saa tunge, saa tunge, og for Unge, der ere saa lette, saa lette. Han leder dem ind, han hjælper dem ud — og han faaer Drikkepenge. Hele fire Skilling! Det kan han see ved Gaslygten, der lyser saa mildt, som den kan i den strenge Vinternat, og Jens siger „mange Tak!“ Saa seer han paa Firskillingen og paa Lottemoer — og saa tænker han paa Sommeren og paa Børnene, medens han kjører hjem til Stalden. Lottemoer trænger til Hvile, og det gjør han med.

Sov sødt et Par Timer, Jens! Sov Alt, hvad Du kan, drøm om Firskillinger og smaae Drenge! Du bliver snart purret ud.

„Jens, Jens!"

„Naa — hvad Godt?"

„Der er en gammel Dame, som er syg og skal bringes paa Hospitalet! skynd Dig Jens, skynd Dig!"

Op kom Jens og op kom Lottemoer, og ind i Drosken kom den gamle Dame. Hun var saa tung, saa tung, saa hun nær havde taget Livet af ham. Døden er altid tung at bære paa, og Jens havde saa omtrent baaret paa Døden; men han vidste det ikke, og Lottemoer ligesaa lidt.

Det gik i flyvende Fart til Hospitalet.

„See, her er jeg," sagde den gamle Dame til stor Forskrækkelse for Lægen og Vaagekonen, „og jeg veed nok, at jeg kommer ikke ud herfra uden med Næsen i Veiret. Og derfor vil jeg ogsaa gjøre Testamente. Bliv mig fra Livet med Eders Mixturer. Hent Notarius publicus!"

Og det maatte de.

Den gamle Dame gjorde sit Testamente.

„Ære være Gud! Familie har jeg ikke; Børn heller ikke, og dog holder jeg saameget af dem. Det gjør Jens Droskekudsk ogsaa, og derfor skal han have, hvad jeg efterlader. To Tusinde Rigsdaler i rede Mønt, i gode Specier. I min øverste Dragkisteskuffe ligge de optalte i Poser — hundrede i hver. En Pose staaer ved Siden af; den er til Prokuratoren og Doktoren — og en er der til min Begravelse. Den er maa-

skee noget lille, men stor nok for mig. Men aldrig maa Jens vide, hvorfra Pengene komme."

Og saa døde hun.

Ugen gik, saa skulde Jens og Lottemoer til Begravelse. Der var kun een Vogn, og det var Jens's. Bedemanden sad indeni. Han kjørte ellers i Kareth; men dette var fattigt — meget fattigt. Ja, det var saa fattigt, at Jens fulgte efter Kisten for Skams Skyld og læste sit Fadervor over den Døde med Huen i Haanden.

Og da Jens kjørte hjem, slog Solen igjennem Skyen, Lottemoer gik i Karriere — for man skynder sig altid fra Begravelser —, og Jens var glad, da han satte Bedemanden af og igjen var sin egen Herre.

Men næste Dag kom der en Dæmper paa hans Glæde; thi han blev kaldt op paa Raadhuset.

„Naa, det er for mine Synders Skyld," tænkte Jens, „kanskesens jeg dog kjørte lidt for skrapt forleden Aften; men det var Sygdom og det gjaldt Hospitalet; det var dog vist mere end en „jævn Lunte" — naa, det maa gaae, som det kan."

Men Borgermesteren saae slet ikke streng ud, og det satte Mod i Jens.

„Er det Jens Jensen, Droskekudsk 132?" spurgte han.

„Jo, Deres Velbyrdighed!"

„Kjender Du den gamle Dame, Du forleden kjørte paa Hospitalet!"

„Nei, jeg gjør ikke; jeg havde aldrig kjørt for hende før."

„Du kjørte lovlig hurtigt, meget over en jævn Lunte."

„Ja, seer De, Deres Velbyrdighed! Den gamle Dame var meget daarlig; jeg kunde føle det paa Tyngden. Hun var saa tung, saa tung. Jeg kjender nu mine Folk paa Tyngden. Og saa sagde jeg til mig selv: „Jens", sagde jeg, „dennehersens her er tungere end Bly, og hun gjør det ikke længe; faa hende ind, Jens, og afsted i en Fart. Jo før Du kommer til Hospitalet, desto bedre." „See, det forstod nu Lottemoer ogsaa, og det gik — kanskesens lidt ud over en Lunte."

„Naa saadan," sagde Borgermesteren," saa er Jens fri for Tiltale; men Du maa alligevel høre herop i Morgen Kl. 12."

„Ja, det skal jeg," sagde Jens, „og Tak for dengang, Deres Velbyrdighed."

— „Naa, her er jo Jens igjen," sagde Borgermesteren, da Jens næste Dag mødte paa Raadhuset; „jeg har noget Godt at meddele Dig; til Lykke, Jens!"

„Ja, tak for det, Deres Velbyrdighed."

„Det er vel ikke Meget, at Jens har arvet. To Tusinde Rigsdaler, — hverken Mere eller Mindre — men Du eier dog nu denne Kapital. Her er Papirerne."

„Om Forladelse," sagde Jens, „To Tusinde Rigsdaler — var det saadan, Deres Velbyrdighed sagde?"

„Ja, det var det rigtignok!"

„Saa kan det ikke være mig," sagde Jens bestemt; „jeg kjender kun de fattige Børn, og Ingen kunde give mig saa Meget — mig, der altid har givet saa Lidt."

„Men det er alligevel vist," sagde Borgermesteren; „see

bare paa Papirerne: To Tusinde Rigsdaler til Jens Jensen Droskekudsk 132."

„Ja, men hvem kommer det fra?" spurgte Jens.

„Det tør jeg ikke sige," sagde Borgermesteren; „men det kommer naturligvis fra En, der er død, og det er det Tunge i det".

„Naa saadan," sagde Jens eftertænksomt. „Den Enes Død den Andens Brød, som man siger. Ja, Døden kan være tung nok og Livet endnu tungere. Det maa Lotte og jeg bekjende. Men Vorherre gjør det Altsammen let — lettere, end man skulde troe og tænke. Saa tager jeg altsaa Pengene i Guds Navn."

„Ja, det kan Du gjøre med god Samvittighed, Jens," sagde Borgermesteren — og saaledes blev Jens Droskekudsk Kapitalist.

Men han forandrede aldeles ikke sin Leveviis. Hele Forskjellen var den, at der om Sommeren flokkede sig flere og flere Børn om ham, og at han lod til at finde mere og mere Behag i deres Selskab. Det kom ham ikke saa nøie an paa, om der var „En" eller „To bag."

Og om Vinteren havde Lottemoer et rigtig godt, tykt Tæppe over sig. Nordlysene kunde flamme længe nok, Sneen være tung, Føret glat og de gamle Damer saa tunge, saa tunge — altid var Jens Droskekudsk i godt Humør; altid var han glad for en Firskilling.

Og det skulde vi Alle være.

Paa Udkig.

Det er mange Aar siden.

Midt ude i Nordsøen vuggede en stolt lille Korvet sig paa det gyngende Hav. Af og til sendte en Sø sit Støvskum over Siden, af og til tog den en større Overhaling, saa at alle de smaae Kadetter maatte skræve for at staae fast paa Benene. Alle vare de paa Dækket, der kom en Seiler forude, og det var noget Nyt, de havde ingen seet i mange Dage. Solen vilde ogsaa være med. Den dvælede i sin Nedgang — ret som om den vidste, at naar den var nede, kunde Flaget ikke heises — og saa slog den sine Straaler gjennem den tykke Luft, kyssede de mørkegrønne Søer og forgyldte Seilene og alle Ansigter ombord.

„Seileren toner Flag,“ lød det med en spæd Stemme oppe fra Vantet.

„Godt!“ fra den Vagthavende. „Heis Flaget!“

Baadsmandspiben slog en lang Trille: op gik Flaget, alle de smaae Kadetter tog til Huen, og Solen gød sin stærke Lue i den røde Dug med det hvide Kors.

„Det er en Nordmand — nei en Hollænder — nei vist ikke nei: en Hanoveraner — aah! Det er en Engelskmand!“

Ja det var det rigtignok. Skipperen stod agterude med en Sydvest paa Hovedet og en stumpet Shagpibe i Munden; Kulbriggen var saa nær, at man kunde spytte ombord.

„Prai ham!“

„Ja vel, Hr. Kaptain!“

»Ship — ahoi . . . i!«

»Hal — loi . . . i!«

»Where do you come from?«

»Hull!«

»What is your cargo?«

»Coal!«

»Captains name?

»John Bull!«

Der blev en almindelig Fnisen mellem Kadetterne; de svingede med Huerne, og Skipperen tog gravitetisk Piben af Munden og lettede paa sin Sydvest.

„Ned ad Nælingen der; klar ved Flaget — hal ned!“

Atter lød Baadsmandspiben, atter tog de smaae Kadetter til Huen — Solen varmede det gamle Flag med sin sidste Straale og dukkede ned bag den mørke Horisont. Søen blev tung som Bly, Himlen mørk og skyet, Dækket tomt.

Man hørte kun Tømmernes Knagen og Vagtens maalte Trin henad Plankerne.

Det blev Nat.

Roergængeren fik sin Kavai paa — Solen var jo gaaet saa rød ned — Regnkapperne bleve lagte over Lugerne. Den Vagthavende fik sin Sydvest paa; Kadetterne, der havde Vagt, krøb i Pijækkerterne, smøgede Kraven op om Ørene, stak de smaae Hænder i uldne Vanter og belavede sig paa en vaad Nat.

Det var noget Andet at gaae op og ned ad Dækket i fire Timer og blive gjennemvaad end at ligge hjemme i sin Seng og see Faders og Moders Ansigt om Morgenen. Det var noget helt Andet. Men havde Flaget ikke vaiet over deres Hoveder endnu samme Aften? Og vidste de ikke, at det løftede dem op, vinkede dem til Hæder og Ære? Jo det vidste de, endskjøndt de vare smaae Drenge. Søsygen havde de faaet Bugt med, og det er en slem Gast. Den gjør En bleg om Næbet, og naar man dertil tørrer sit lille Fjæs med et blaafarvet Lommetørklæde, der smitter af, seer man ikke indbydende ud, hverken for sig selv eller Andre. Men det var nu en Overgang. Kjærlige og milde Ord hørte de hjemme, knubbede Ord hørte de ombord, og noget vist Andet fik de at føle — men saae de tilveirs, saae de jo Flaget. Flaget vaier over os Alle! Kadetterne vare kun smaae Drenge; men de følte det — og det er godt at kunne føle.

„Hvem skal løse af paa Udkig?"

„Det skal jeg," og en lille Kadet traadte frem med Haanden til Huen.

„Saa op med Dig, Rad, og det i en Fart!“

Opad Vantet klavrede en lille Pijækkert; de grønne Vanter holdt godt fast, og saa sad han der.

„See godt ud!“

„Hvad behager?“

„See godt ud!“

„Ja — vel!“

Den lille Kadet syntes, at han saae godt nok ud, og fnisede indvendig. Men saa kom Regnen og Vinden, de gav ham Andet at tænke paa. Armene slyngede han om Vantet og Benene med, saagodt han kunde; Hænderne puttede han i Lommerne, og der sad han paa Udkig. Regnen strømmede ned, og Vinden slog den imod ham. Han bøiede sit Hoved for at skjærme sig; men han var jo Udkig.

„Prai!“ lød det fra den Vagthavende nede paa Dækket.

Og saa begyndte Udkiggene forfra:

„Alt vel! — Alt vel! — Alt vel!“

„Prai deroppe i Vantet.“

„Alt vel!“

Stemmen var noget svag og manglede Overbeviisningens Styrke; thi naar man er vaad til Skindet, og naar Alting omtrent er saa galt, som det kan blive, har man ondt ved at raabe: „Alt vel.“

„Høiere!“ fra Vagtchefen.

„Alt . . . vel!“ fra den lille Kadet.

„See godt ud!“

„See — godt — ud!“

Tungere og tættere falder Regnen. Den lille Kadet stirrer imod Skyerne og mod Søen, indtil hans Øine blindes. Han spænder sig fastere med Arme og Ben og bøier sit Hoved dybere for Veirets Rasen. — Han tænker paa Hjemmet og finder en vis Fryd i at udmale sig den lune Stue, de smaae Sødskende i deres Senge, og Fader og Moder ifærd med at sige ham God Nat. Han synes, at han kan see dem lyslevende! Han griber efter dem — han gaaer overbord! — —

Dybt ned i Havet styrter den lille Kadet; han sank — men hvor forunderligt, han var slet ikke bange. Han følte sig baaren af bløde Arme og saae deilige, unge Pigeansigter om sig. Det var Havfruerne, der svømmede med ham, det vidste han godt. De rørte ved hans Bryst, og han trak Veiret frit; de rørte ved hans Mund, saa kunde han tale; de kyssede ham paa Panden, og det blev lyst omkring ham.

Det blev lysere og lysere, Havfruernes Sang blev stærkere og stærkere: de kom nærmere og nærmere til Havkongens Slot. Deilige Buske af Tang og Søgræs voxede rundt om det; mægtige Saltpiller dannede dets Sider. Udenfor boltrede de smaae, kaade Marsvin sig; men øverst oppe bølgede og vrimlede en uhyre Sildestime. Den vendte og dreiede sig uophørligt, og hver Gang glimtede og lysnede det tusindfold fra Saltpillernes Krystaller.

„Nei, hvor det er smukt," sagde Kadetten; „men hvad er det for to store Klumper, der ligge ved Indgangen?"

„Kjender Du dem ikke? Det er jo Hvaler; de ere Portnere og skiftes til at holde Vagt for Kongens Dør. Pas nu paa!"

Havfruerne sang stærkere, og Hvalerne sendte to mægtige Straaler ud af deres tykke Hoveder; det stod i en Røg for Døren: det var som to Kanonskud.

„Her er vel ingen Haier?“ spurgte den lille Kadet; „dem kan jeg ikke lide, de spise Mennesker.“

„Frygt Intet! sang Havfruerne. „Haierne komme aldrig til Kongens Slot. De ere Gravere og Aadselslugere hernede; de maae aldrig komme her. De ere paa Kirkegaarden — langt herfra.“

Atter skjød Hvalerne deres stærke Straaler ud; atter hylledes Døren til Kongshallen i Røg; men da den var borte, skinnede Lyset endnu stærkere og glimrede over det fine Guldsand og Sølvsand paa Dørtrinnene.

Midt i den hvælvede Port stod Havkongen selv.

Høi og myndig var den Herre; det var ikke godt at sige, hvor han endte, og hvor han begyndte. Som det grønne Tang var hans Klædning, paa det nær, at den var klarere og skærere. Funklende Søstjerner lyste fra hans Kjortel, og den skiftede Farve ligesom det brusende Hav, naar Solen slaaer sit Lys gjennem de grønne Bølgetoppe. Aasynet var forunderligt barsk og furet, ret som det var tusinde Aar gammelt, men det hvide Haar bølgede frit ned over Skuldrene; Salens Loft gød sit Lys ned over det. Øinene vare dybe, ja ligesaa dybe som Havet, milde og klare.

„Ægir!“ sagde den lille Kadet. Han stod paa det nederste Trin og skuede Kongen dristigt i Øiet.

„Du har sagt det, Søn! Velkommen være Du til mit Slot! Jeg har ventet Dig længe!“

Da reiste Hvalerne sig paa deres Hale — det var nu deres Maade at præsentere Gevær paa — Marsvinene paraderede; Hallen skinnede, og Sandet glimrede paa dets Gulv. Alle de smaae Polyper rakte Hovederne ud, bleve til Fjerbuske og krøb ind i deres Skal igjen, og alle de smaae kaade Marsvin tittede nysgjerrigt ind imellem Søilerne. Torskehoveder kunde man ogsaa see; de stod bagved og spilede deres store Øine op; de hørte til Trosset. Men Havfruerne slog Kreds i Hallen og sang deilige Melodier, medens Havkongen førte sin lille Gjæst ind i sit Slot.

Den lille Kadet fandt det smukt Altsammen; men han grundede og grundede og saae sig om.

Der foer et Smil henover Ægirs Ansigt.

„Du savner Noget, unge Ven! Ikke sandt?"

„Jo, Konge! — Ægirs Hustru er Ran, det have vi lært; men hun er ond og stifter kun Ulykker — og Ægirs Trone staaer paa Læsø; den er af Muslingskaller. Jeg seer hverken Ran eller Tronen!"

Ægir loe polisk.

„Ran sidder hjemme paa Tronen," sagde han, „og Du skal ikke være bange for at finde hende her. Hun holder af Læsøboerne og de af hende. Jeg er helst fri for al den Strandingskommers. Lad hende og de ni Døtre klare det som bedst. Jeg er gaaet lidt tilsøes med mine Hofdamer. Jeg er en gammel Mand, meget gammel, og trænger til Afvexling — syng, Havfruer!"

Og saa sang de saa deiligt, at Alting lyste dobbelt stærkt. Der var en Fryd og en Glæde.

„Jeg kjender Melodierne," sagde den lille Kadet; „de ere danske — allesammen danske."

„Dansk har jeg været i over tusinde Aar, sagde Kongen og rettede sig stolt iveiret, „og aldrig har jeg taalt andre Toner hernede. Den, som synger Andet, synger falsk og kommer til Haierne paa Kirkegaarden!"

Den lille Kadet tog til Huen. Han syntes, at han forstod Havkongens Mening.

„Dansk," sagde Kongen, „det er jeg. Flaget er mit og jeg seiler aldrig under et andet. See, jeg kunde spænde tusinde Kaskelothvaler for og gaa sydpaa som et Lyn — men hvad skulde jeg der? Der er lummert og varmt, beklemt og elendigt. Der er Ildsprutteri og Blæksprutteri. Jeg hader det. Saa foretrækker jeg Doggersbank; der er kjøligt og rart, der er jeg fri for Ran, og der har jeg hver Sommer det gamle Flag viftende over mit Hoved. I heiste det endnu i Aftes!"

„Ja, for en engelsk Kulbrig."

„I skulde have spyttet paa den istedetfor," sagde den gamle Konge — men lad os tale om noget Andet. Hvordan har I det ellers ombord?"

„Jo — Tak!" svarede Kadetten.

„Du trækker lidt paa det, Søn! Er der Noget iveien?"

„Aa — nei!"

„Hm!" sagde Kongen; „jeg vil da ikke haabe, at der er Noget iveien med Provianten? I faae vel ikke Øl paa Transoustager, harsk Smør og mugne Beskøiter? Heller ikke Vand paa raadne Trætønder?"

„Nei, Gudbevares!“

Kongen faldt i Tanker.

„Jeg skal sige Dig, der var engang En, som klagede derover; hvem var det nu? En stolt Karl var han, ret en Brand i Fjendens Næse. Jeg havde ondt ved at følge ham; han kom og gik som Lynild og Torden —“

„Tordenskjold!“

„Rigtig, min unge Ven! Jeg bliver gammel og kan ikke huske fra idag til igaar. Men det var Navnet. Han klagede over Provianten, for Folkenes Skyld — ikke for sin egen — thi han var en haard Hund og brød sig kun lidt om Mad og Drikke. I maae jo have det godt i disse nye Tider?“

„Aa — ja! Men vi holde ikke af at lege om Søndagen.“

„Nu har jeg hørt det med,“ sagde Kongen. „Ere I bange for at lege? Hvad lege I da?“

„Dask i Næve!“

„Hvad er det?“

„Det er saadan en Leg, hvor en lille Kadet maa lægge sin Haand paa Ryggen, medens en anden Kadet holder ham for Øinene, og saa slaae de Store ham helt op ad Haandleddene, og saa skal han gjætte hvem — men det er vanskeligt, og hans Haand er slaaet halvt fordærvet, før han gjætter rigtigt. Vil Du see? Vi legede Dask igaar — see paa min Haand!“

„En lille Haand,“ sagde Havkongen — „krydset og furet! God Gren skal tidlig kroges!“

„Vi lege ogsaa Fisk.“

„Hvad er det for en Leg?“

„En siger: „Jeg fisker, jeg fisker". „Hvad fisker Du?" siger en Anden. „Kabliau!", og saa maa Kabliauen sige: „Min Fisk!" — „Hvad for en Fisk?" spørger saa den Første — „Hundesteile!" Og saa maa Hundesteilen sige det Samme, og saa fremdeles. Men naar En glemmer sit Navn eller glemmer at sige: „Hvad for en Fisk?", saa maa han gaae omkring og faae Tamp i sin Haand af Hver især. Og det gjør ondt, kan Du troe, og man maa sætte Haardt imod Haardt."

„Det var et sandt Ord, Søn! Jeg har gjort det i over tusinde Aar — men der er heller Ingen, der kan komme mig nær, naar jeg vender det Laadne udad! — Hersk over Dig selv, naar Du vil herske over Andre!"

„Og saa lege vi ogsaa „Almanak" — men det er morsomt. Nu skal Du høre. Vi dele os i to Partier. Det ene staaer — hver holder sin Formand om Livet, og Alle bøie Ryggen ned i en Linie. Det andet Parti springer, En efter En, op og sætter sig fast paa Ryggen af første Parti (Du kan troe, det er morsomt, naar der er stærke Slingringer). Og naar den Sidste er sprunget op og sidder fast, rækker han Haanden i Veiret og siger:

„Almanak,
Pris Tobak,
Hvormange Fingre stander op?"

Og saa skal de gjætte det; dem, der ere underst. Kan de ikke maae de staae om igjen."

„Almanak, Pris Tobak — det var en løierlig Leg," bemærkede Kongen; „der skal Ben til, rigtige Ben. Den duer

ikke for Havfruer med Hale. Men „Fisk" kunne de lege; det er Noget for dem; de svømme som Fiske. Syng, Havfruer!"

Atter sang Havfruerne, og medens de sang, lod Havkongen bringe Guldhorn med den klareste Mjød.

„Søen tærer," sagde han til den lille Kadet; „her er Noget at styrke Dig paa. Hil Dig og Sæl, min Søn!", og saa løftede han Hornet og tømte det i eet Drag; men den lille Kadet tog kun en lille Slurk — dels af Beskedenhed, og dels fordi han var saa lille.

„Aa," sagde Kongen og slog sig for Panden, „jeg glemte jo, at den Drik er for svar for Dig. Den er endnu fra mit store Gilde paa Læsø, og den er egenlig kun en Drik for Guder. Men vi have ogsaa andre Varer. Vil Du have Noget af det, der futter og skummer? — hvad er det nu, det hedder? — Slampjank — Slampamp?"

„Champagne!"

„Ja, det er vel Navnet. Jeg er gammel, meget gammel og kjender ikke disse nye Moder. Naa, bring os Noget af det Kram til min unge Gjæst!"

Saa vimsede Havfruerne og kom med Champagne i deilige slebne Krystalskaaler. Den gamle Havkonge holdt sig til sit mægtige Guldhorn med den stærke Mjød; men Havfruerne klinkede deres Krystalskaaler mod den lille Kadets og bleve særdeles lystige.

„Nu skal jeg synge Jer en Vise, Børn!" mælede gamle Ægir, „men fyld mig Hornet først — ha! Den Mjød gjør mig godt; den klarer mægtigt for Synet og Stemmen."

Og Havkongen kvad:

„De Kæmper leged med Sværd og Skjold
Hel lystigt fra mangen en Snekke,
Tre Flaader mødtes i Høst ved Svold;
Tre Konger om Seiren trække.

Paa „Ormen lange“ stod Trygvesøn;
De vare ham to for mange —
Jeg gjemte ham i mit Riges Løn.
Evigt han lever i Sange!

Og atter gik et Par Hundredaar,
Stred Dansken paa Østresaltet.
Absalon forrest i Stevnen staaer
Med Haanden paa Sværdehjaltet,

Nedhug han Vendernes Svantevit
Og ofred mig Kæmper mange,
Rensed mig Farvandet bredt og vidt —
Hvad kunde jeg meer forlange?

Frit kunde jeg løfte min hvide Kam
Og fnysende drage Aande.
Aldrig led Dansken paa Søen Skam,
Saa glad jeg gik dem tilhaande,

Og da paa Dækket Kong Christian stod,
Stolt talte jeg Skuddene efter —
Og da han gav mig sit varme Blod,
Da sang jeg af alle Kræfter;

Jeg sang, saa det rysted hver Mand ombord,
Saa alle Tanker blev høie —
Men Han — han saae saa vist overbord
Paa mig med sit ene Øie.

Saa kvad han: „Ægir, mit Liv, mit Alt,
Skyl frisk om det gamle Rige;
Min Tro til Dig har jeg nu betalt;
Vær hos os i alle Krige!“ —

Jeg svoer ved Haand, og jeg svoer ved Mund
At følge den danske Skude;
Mit Løfte holdt jeg af Hjertensgrund —
Saa, nu er min Vise ude!

Der var Stilhed i Hallen. Det lysnede fra Loftet, Søilerne skinnede. Havfruerne neiede, Marsvinene lyttede endnu, Torskene gloede og gabede — men den lille Kadet saae atter Kongen dristigt i Øiet.

„Det var en gammel Vise, men Ungdommen forstaaer den“ — og her saae han paa den lille Kadet. „Gid alle Valhals Guder maae lægge deres Velsignelse i Sangen. Gid Danmark altid maa forstaae, at Ægir har Magten og maa have Magten. Vel er jeg en gammel Mand, meget gammel; men jeg seer klart, hvad der baader gamle Danmark — Syng nu, Havfruer!“

Og atter sang Havfruerne; Champagnen skummede i de blanke Skaaler, og der var Liv og Lystighed i Havkongens Slot.

„See saa,“ sagde Kongen til den lille Kadet; „nu har Du vel faaet nok af den Sang og Klang, og en Hjertestyrk-

ning har Du ogsaa faaet. Til Tak for, at Du har fortalt mig om Eders Lege, skal jeg nu vise Dig mine skjulte Skatte, og Du skal see mit Kunstkammer — det er ikke Enhver, der faaer Lov dertil."

Det var et underligt Pulterkammer, Havkongens. Der var Olaf Trygvesons Rustning, skinnende og skjøn; der var Pile fra Einar Tambeskjælvers Bue, der var Stridsøxer fra Knud den Stores og Svend Tveskægs Dage; der var de tolv Sølvapostle (som der er ledt saa meget efter); der var Huggerter fra Niels Juels og Tordenskjolds Tid, og gamle Kanonkugler, der vare røde af Rust og Blod, fra Kongedybet. Det var Historie, meget interessantere end Koefoeds. Den lille Kadet kunde ikke blive træt af at spørge og faae Svar. Der var gamle Epauletter, brudte Sværd, brustne Kanoner og Geværer — men Ægir kjendte det Altsammen paa en Prik og kunde strax sige, hvem de havde tilhørt. Det var meget morsomt.

„Og nu, Søn," sagde Havkongen, „maa ogsaa Du give mig et lille Bidrag til mit Vaabenkammer. Jeg seer, at Du har taget Huen af Hovedet ligeoverfor de gamle Minder. Giv mig Huen, lad mig faae Din Kaskjet!" — —

— Regnen falder tæt, det blæser stivt.

Den lille Kadet vaagner med Et; det er koldt paa hans Hoved.

„Min Kaskjet, min Kaskjet!" raaber han; „min Kaskjet er overbord! — Kaskjet overbord!"

„Kadet overbord!" fra Dækket.

„Hvad var det?“ fra den Vagthavende.

„Kadet overbord!“

„Luv Braser! Bak overalt! Klar ved Fartøierne! Kvik Dod og Pine, hvor var det? Los Redningsboien!“

„Aa, det var en Kaskjet, der gik overbord for Udkiggen i Mesansvantet!“

„Lad staae overalt! Prai Udkig!“

„Alt vel! Alt vel! Alt vel!“

„Mesansvant!“

„Hal—løi! See—godt—ud!“

„Aa Sludder! Kom strax ned og pas bedre paa Kaskjetten en anden Gang, ellers — “

Den Vagthavende udtalte ikke sine Tanker, men stampede i Vagtsbænken, svobte sig tæt ind i sin Regnkappe, kastede et Blik tilveirs og et paa Kompasset — og Korvetten gik sin Kurs over Nordsøen.

Den lille Kadet, der havde været Udkig, mistet sin Kaskjet og drømt den løierlige Drøm, gik derimod tilkøis — og der kan han blive, indtil der raabes: „Reis ud!“

En Hverdagshistorie.

„Det er en fæl Vinter!" sagde Spurvefader; „Provianten slipper op og Humøret med. Men det maa man nu ikke lade sig mærke med, for saa hænger Mutter med Næbet og passer hverken Reden eller de Smaae. Lad os hellere see at faae fat i Noget, om det saa er aldrig saa Lidt."

Saa strøg Spurvefader da omkring i Byen fra et Sted til et andet; men Sneen laa paa Torve og i Gaarde; alle de smaae Korn og Straa dækkede den med sit hvide Tæppe.

Folk kjørte i Kane; det var meget fornøieligt for dem. De havde tykke Pelse paa og fandt det aldeles ikke koldt, tværtimod oplivende og forfriskende. Bjælderne klingrede, Pidskene knaldede, og Kanerne væltede. Saa var der En, der lavede sig til et vældigt Smæld, og det var vist ogsaa blevet et deiligt Knald, naar ikke Snerten havde viklet sig to Gange

om en tyk Mand, og Pidsken var bleven hængende paa hans Mave. „Klodrian!" brølte den Tykke; men alle Andre loe, og saa loe han selv med. „Det var da en løierlig Maade at faae sig en Pidsk paa — stop, stop" — men Kanen var væk; Drengene havde pebet den ud, og den forsvandt under en Hagel af Sneboldte. Den tykke Mand beholdt Pidsken; Drengene raabte Hurra og tumlede sig lystigt paa Glidebanerne. Udenfor paa Søerne var der Liv og Lystighed; man kjørte i Slæde og løb paa Skøiter. Karrousellen dreiede sig rundt, og selv Kagekonerne vovede sig paa Glatis. Damerne løb ogsaa paa Skøiter, og hvorfor skulde de ikke? Det er meget nervestyrkende at more sig, og det vilde jo Alle saa gjerne.

„Naar man ikke havde Kone og Børn," sagde Spurvefader, „kunde det være artigt nok," og saa strøg han videre.

Paa Gaderne turde han ikke vove sig; thi der var en saadan Færdsel, og man havde saadant Hastværk, at en lille Spurv let kunde blive traadt fordærvet. Hænderne vare i Lommerne, Fødderne i Galoscher, Halsene i uldne Tørklæder. Kulden prikkede Næsen og Ørene, ja den gik gjennem Marv og Ben og stundom lige ind i Hjertet paa Folk. Man tænkte paa den varme Stue, og saa løb man endnu hurtigere. Selv de Dovneste fik Benene paa Gled og længtes formelig efter Middagsmaden. Saadan en Mand er Kulden!

„Det kunde være herligt nok," sagde Spurvefader, „naar Reden var varm, og der var Brød i Huset" — og saa strøg han videre. Men det er nu en bedrøvelig Sandhed, at baade

Døre og Vinduer, Luger og Lemme lukkes i paa Grund af den slemme Kulde; det er kun ved et rent Tilfælde, at en stakkels Spurv kan finde et Par Korn i en Sprække.

Hjemad fløi Spurvefader til Mutter og Ungerne. Han havde baade Næb og Kløer; men det, han havde i dem, var ikke Meget.

„Naa, det var godt, Du kom," sagde Spurvemoder; „de Smaae ere saa sultne, og her trækker forskrækkeligt. Hullet er blevet større, maa Du vide, og jeg maatte tage Skraldet af for Ungerne ved at stikke min Hale gjennem det og puste mig op som et Pindsvin. Nu maa vi virkelig have Noget at spise!"

„Her er Noget," sagde Spurvefader, „nyd det med Hilsen!"

Mutter lod sig det ikke sige to Gange. Der var lidt Malt og lidt Korn, og saa lavede hun Øllebrød og madede Ungerne. Fatter tog Post ved Hullet; Mutter og han delte Levningerne af Maden, og saa faldt da hele Familien i Søvn.

Søvnen er god, baade for Mennesker og Spurve; ingen af dem kan undvære den. De trætte Lemmer hvile sig, og de bedrøvelige Tanker blive til deilige Drømme.

Spurvefader drømte, at det var Sommer. Luften var mild, Solen skinnede; Korn og Frø var der nok af; det lune Græs og de grønne Blade viftede saa mildt og saa venligt. Det var varmt; det blev meget varmt; hedere og hedere blev det; det glødede som Kul; det brændte som Flammer. — —

„Brand, Brand!" lød det fra Gaden, og Spurvefamilien kom paa Benene. Det knitrede og blussede; det knagede og

bragede: hele Huset stod i lys Lue. Vandet var frosset, og Sprøiterne kunde ikke gjøre Gavn. Spurvefamilien kom i Behold over paa Gjenboens Tagrende og saae det Hele. Der var Tummel og Raab. En Stige blev sat til et Vindue — op kravlede To og kom tilbage med et Barn mellem sig. Saadan en Mand er Ilden; den varmer og udvider; den smelter og løsner, og den gaaer lige ind i Hjertet paa Folk. Ingen kan sige, hvad han duer til, før han har været i Ilden.

„Hurra, Hurra!" brølede Mængden, „Barnet er reddet!"

„Afveien, afveien!" skreg Brandmajoren.

„Bra . . . as!" sagde Huset og styrtede sammen.

„Der gik Reden," sagde Spurvemoder; „det er en deilig Redelighed! Nu ere vi da husvilde."

„Lad os ikke flæbe over det, Mutter, den selvsamme Rede var maadelig nok, og Varme ville vi have her baade i Dag og i Morgen. Imidlertid finde vi nok et andet Hul."

„Ja, før Du har det, er jeg ikke rolig," sagde Spurvemoder; „det kan holde haardt nok. At leve paa Taget er ikke morsomt, og man er saa udsat for de forbistrede Katte."

Spurvefader svarede ikke herpaa; men han tænkte Adskilligt.

Den næste Dag fløi han omkring, men kunde ikke finde Føde, langt mindre Husly, og saa blev han da nødt til at tye til den private Godgjørenhed.

Der var en Gade, hvor der boede en Præst; derhen fløi han da. Han tittede ind ad Ruden, han fløi frem og tilbage.

Præsten læste paa sin Prædiken. Han saae ikke den lille Spurv; han skulde tale for saa Mange, og han var optagen af sine Tanker:

„Seer til Himlens Fugle, de saae ikke og høste ikke og samle ikke i Lader, og Eders himmelske Fader føder dem. Derfor skulle I ikke bekymre Eder om, hvad I skulle æde, eller hvad I skulle drikke, heller ikke for den Dag i Morgen; thi hver Dag har nok i sin egen Plage."

„Det var rene Ord for Pengene," sagde Spurvefader, „og meget trøstende," men Krummer vankede der ikke noget af, og saa fløi han videre.

„See, hvor Spurvene tumle sig lystigt forbi mit Vindue," sagde den rige Mand. Her sidder jeg lænket af den fordømte Podagra, maa holde Diæt og kan ikke komme ud. Saadan En kalder sig fattig og tigger Almisse af mig; af saadan En skal man haanes — au! — og spottes — au, au, oh! Hvem der vær rask, fri som Fuglen i Luften!"

„Der gik jeg feil i Byen," sagde Spurvefader til sig selv; men hellere misundt end beklaget," og saa gik det videre fort.

En trættende og vildsom Flugt var det for den Stakkel; han var mange Steder, men Ingen brød sig om ham. Nogle saae ud, som om de vilde æde ham; Andre saae slet ikke paa ham. Der var dem, som havde deres visse Trængende, og dem, der havde deres uvisse Indtægter; der var dem, der vilde, men ikke kunde — og der var dem, der kunde, men ikke vilde. Een slængte en Brødkrumme ud af Vinduet; men den faldt paa Gaden, og Spurvefader kunde ikke finde den; en

Anden kom med Fuglelim for at anholde ham og sætte ham i Bur. Man vilde ikke lukke op for ham; man troede, at han kun saae Leiligheden an til at stjæle Frø fra Kanariefuglen eller begaae anden lignende Udaad.

Man var overhovedet kold — som man jo let kan blive af Kulden —, og Spurvefader begyndte at blive modløs og tabe Hovedet.

Men naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest.

Paa een Gang opdagede han et Bræt udenfor et Vindue, og han halede ud, Alt hvad han kunde, for at naae det.

Han vidste ikke selv, hvordan det gik til, før han sad der. Det var en hel lille Kasse; den var ordenlig ganske lun imod Blæsten.

Ved Vinduet sad en gammel Jomfru og syede. Hun saae saa god ud, at Spurvefader slet ikke blev bange, men pippede, for at hun skulde faae Øie paa ham.

„See til det stakkels Dyr, hvor han er forkommen," sagde hun, „og saa troer jeg, Gud forlade mig, at der ikke er en Krumme i Kassen. Bliv nu bare siddende, saa skal Du faae Mad."

Sagte reiste hun sig og kom saa forsigtig med Krummerne, som om hun skulde strøe Salt paa Halen af Spurvefader; men han blev rolig paa sin Plads. Selv da Vinduet blev lukket op, rørte han sig ikke af Pletten; thi han var saa træt, den lille Stakkel.

„Meget fornuftigt", sagde den gamle Jomfru, og saa strøede hun en hel Haandfuld Krummer ud og fornøiede sig saare over den lille Fugls Appetit.

„Spiis Du kun," sagde hun, „det er Dig vel undt, og Du maa ogsaa gjerne tage hjem med til Mutter og Rollingerne, for Du har naturligviis Familie — ja, det vidste jeg nok. Jeg forstaaer Dig meget godt; jeg troer næsten bedre, end jeg forstaaer Menneskene; thi Du maa vide, at jeg er døv og ikke kan høre et Ord af al deres Snakken. Det er slemt nok, for Vagtparaden var en Tid min eneste Fornøielse. Nu kunne de gjerne skyde med Geværer og Kanoner; jeg hører det ikke — men maaskee forstaaer jeg Himlens smaae Fugle saameget desto bedre," og hermed saae den gamle Jomfru med et tankefuldt Smil ud af Vinduet.

„Maa jeg boe her med min Familie, Du gode Jomfru," sagde Spurvefader; „for Reden er brændt, og vi ligge paa Taget?"

„Ih, ja saamænd maa Du saa. Her falder altid lidt Traad og lidt Lapper af; det kan jo blive prægtigt til en lille Rede, og saa længe jeg selv har Brød, skulle Krummerne ikke mangle."

„Naa, hvor Mutter vil blive glad," sagde Spurvefader, „og Du skal have saa mange Tak. Men Du maa undskylde mig, at jeg ikke kan synge om det. Jeg vilde gjerne, men jeg kan ikke."

„Lad os aldrig tale om det," sagde den gamle Jomfru; „naar Stymperen hjælper Staklen, er der Glæde i Himlen!"

I Kjælderen.

Nede i Kjælderen boede en fattig Mand, som ernærede sig af at save Brænde for Folk. Det var en flink Mand, og naar Du saae ham haandtere Favnestykker og Knuder, skulde Du undre Dig over, at han kunde holde det ud den ene Dag efter den anden, fra Morgen til Aften. Men han saae dog nok saa fornøiet ud og klagede aldrig. Det kom sig nu for en stor Del af, at han var sund og stærk og dertil havde et godt Hjerte, saa at han ikke var misundelig paa dem, der havde Mere end han. Men den største Grund til hans Lykke var dog den, at han havde en Kone, der var ligesaa rask og flink som han selv.

Det vidste han nu saa godt, at medens han stod og savede, stod hun hjemme og vaskede eller tørrede Tøi, strøg eller lagde sammen; thi hun vaskede for Folk og havde altid, saasom hun var en proper Kone, Meget at bestille. Naar han

nu kom hjem om Aftenen med sin Fortjeneste, kunde Mutter ogsaa møde med Noget, og det kunde nok være nødvendigt.

Thi Du maa vide, at disse to Folk havde en lille Dreng, og saadan En kan ikke bestille stort Andet end at spise og drikke, rive sine Benklæder itu, flænge sin Bluse og slide sine Støvler — og Alt det koster Penge. Dertil kom, at han gik i Skole og brugte baade Blyanter, Tavler og Grifler med mere Saadant, som kommer af sig selv hos rige Folk og ikke volder dem nogen Bekymring. Men for fattige Folk gaaer det ikke saa nemt. Der skulde hugges adskillige Stykker Brænde og vaskes adskillige Skjorter for at skaffe Bøger og Penne — ikke at tale om Skolepenge — tilveie, og det kneb undertiden for Forældrene. Men de lod sig ikke mærke med Noget og arbeidede ufortrødent; thi Drengen var deres Øiesten, og de havde nu sat sig i Hovedet, at han skulde lære Noget og komme frem i Verden.

Nu maa jeg sige Dig, at denne lille Dreng rigtignok var en lille Vildbasse og tumlede sig lystigt med sine Kammerater; men han passede altid sine Lektier, og det gik ham meget godt i Skolen. Hans Forældre havde Glæde af ham, og der var Lykke og Tilfredshed nede i Kjælderen.

Men saa blev den lille Dreng syg.

Det var haardt for Faderen at maatte gaae paa Arbeide; Fattigfolk have imidlertid ikke Raad til at sørge med Hænderne i Skjødet, og saa gik han da. Men han var taus og stille; mangen Gang maatte han gjøre flere Hug paa et Stykke Brænde, som han ellers kløvede med et eneste. Hjemme stod

hans Kone og faldt ofte i Tanker med Tøiet i Haanden, og saa rullede de klare Taarer ned i Vaskeballen. Det var ynkeligt at være Vidne til.

Det Samme mente ogsaa Medicinproppen, der nylig med Flaske var kommen fra Apotheket og stod paa et lille Bord ved Sengen.

„Lille Dreng“, sagde Proppen, „Du skal ikke være bange for min Mixtur, og Du maa endelig ikke see saa skjævt til mig; jeg gjemmer paa det, Du har godt af. See, der kommer Din Moder; tag nu pænt en Skefuld, saa skal jeg fortælle Dig en Historie.“

„Moder, Moder,“ sagde Drengen, „giv mig Medicin at drikke. Proppen vil fortælle mig Historier.“

„Gud bedre os,“ sukkede Moderen, „nu taler han i Vildelse,“ men saa gav hun ham dog en Skefuld og satte sig ved hans Hoved og græd.

Saa kom Doktoren. „Hvordan har vi det? Faaet Mixturen? — Godt! — Talt i Vildelse? Saa?“

„Moder, Moder, lad mig faae Flasken herhen, saa at jeg kan høre Proppen; nu begynder den at tale.“

„Hm!“ sagde Doktoren; „det er bedst, at han faaer noget Vaadt paa Hovedet, og giv ham kun Surdeig under Fodderne. En Sennepskage paa Brystet kan heller ikke skade. Naa, naa, De maa ikke være saa forknyt; bi lidt, jeg skal hjælpe Dem.“

Og saa hjalp Doktoren hende, for det var en god Doktor, og bort gik han.

Men Moderen blev hos Drengen, som nu laa ganske stille hen, og der sad hun og vaagede; saa kom Faderen hjem, og de talte sammen med sagte, hviskende Stemme og vare saare bedrøvede.

„Kan Du høre mig, lille Dreng," sagde Proppen — „tys, tys, det er godt! Du maa ikke tale, saa forskrækker Du Fader og Moder — desuden er det ikke godt for syge Folk. Hør nu bare til. Nu begynder jeg:

Har Du hørt om et Land, der hedder Italien. Der er jeg fra. Jeg er af meget gammel Adel; Du skulde bare have seet mit Stamtræ. Kork er Familienavnet; men jeg er slet ikke storagtig. Vel har jeg mange Gange takket min Gud for, at jeg ikke var af Blaaler eller saadan en Surdeig — ja, Du behøver ikke at sparke med Benene; det kan være godt nok til sit Brug —, men af et lettere Stof. Jeg skulde nu ikke sige det, men saadant Noget er man født med. Familien Kork kommer ovenpaa, hvordan det saa gaaer. „Nix verknoten" er Valgsproget. Det er nu Italiensk, men det betyder paa Dansk: Du skal aldrig være bange.

Jeg drog da ud i Verden for at søge et Embede og kom til Frankrig. Det er et artigt Land, og Folk ere saa særdeles polerede. Naar Du træder En paa Fødderne, beder han Dig om Forladelse, og det er jo Alt, hvad man kan forlange. I dette selvsamme Land blev jeg forlovet med en meget fin Frøken ved Navn Champagne. Hun var overmaade deilig; især havde hun en Duft, som gjorde mig ganske tummelumsk. Hun gik altid med Buket, skal jeg sige Dig, for det var nu

paa Moden. Hun var da ogsaa forgabet i mig; thi Du maa vide, at dengang var jeg en fix Fyr og havde hele min Førlighed. Nu da, vi bleve smedede sammen, som man siger, baade med Seilgarn og Staaltraad; det var da nok saa deiligt.

Som fine Folk pleie, skulde vi strax reise. Jeg fik mig en kjøn Overfrakke af Sølvpapir, og min Kone fik et deiligt Forklæde, hvorpaa der med forgyldte Bogstaver stod, hvor fin hun var —

„Var det latinske eller danske," sagde Drengen. „Jeg kan alle de latinske; jeg kan skrive dem. Sidste Gang fik jeg ug i Skrivning."

„Herre Gud," sukkede Moderen, „nu taler han igjen over sig," og saa lagde hun et frisk Omslag paa hans lille Hoved og gav ham en Skefuld af Mixturen.

„Det er kjedeligt at blive afbrudt," sagde Proppen; „men Forretningen maa ikke forsømmes, det er den, man skal leve af. Det var naturligviis latinske. Man maa holde paa Etiketten, sagde min Kone."

„Nu da, vi reiste, naturligviis med Jernbanen, det er det Hurtigste og Billigste. Vi kom igjennem adskillige Lande; det var meget interessant. Rigtignok saae vi ikke Noget selv, for det gik i en Ruf, og vi vare saa forfærdelig indpakkede — men vi hørte af Andre, og det kommer jo ud paa Et. Endelig kom vi da her til Byen og havde det i nogen Tid fortræffeligt. Men saa begyndte der at udvikle sig et spændt Forhold mellem os. Veed Du, hvad det vil sige?"

„Jo, det veed jeg meget godt“, sagde Drengen. „Det er en Gaade. Hvilket Forhold er der mellem Hesten og Vognen? Et spændt Forhold! Kan Du see, jeg kan den?“ Og saa gav Drengen sig til at lee.

Baade Faderen og Moderen bleve meget forskrækkede.

„See, det kommer der af den Lærdom“, sagde Moderen. Før talte han Latin, og nu taler han i Gaader. Gjorde vi Ret i at lade ham læse og studere? Nu ligger han der og tænker paa Alt det. Os kjender han ikke“ — og saa græd den stakkels Kone igjen.

„Lad os ikke fortryde paa, hvad vi have gjort, Mutter; det var gjort i en god Mening. Drengens Liv er i Guds Haand. Hans Villie skee“, — men det Sidste sagde Faderen med bævende Stemme.

Proppen blev ved at fortælle. „Det er nu meget slemt med et spændt Forhold mellem Ægtefolk. Hun beskyldte mig for at være skinsyg; jeg sagde, at hun var koket.“

„Saa lad os slaae op, sagde hun; „men det maa komme fra Dig, det er mest passende.“

„Tak skal Du ha',“ svarede jeg. „Du glemmer nok, at vi ere baade borgerligt og kirkeligt viede — baade med Seilgarn og Staaltraad. Det er godt, at jeg har den Klemme paa Dig. Gaa i Dig selv og vær fornuftig!“

„O, Du Uhyre!“ skummede hun; „hvor fortryder jeg, at jeg ofrede Dig min Ungdom og Skjønhed; jeg kunde rigtignok have gjort et bedre Parti.“

„Ja, den Tanke kommer for sent, Madam,“ svarede jeg,

for jeg begyndte at blive hed i Hovedet; „men nu ikke et Muk mere, for jeg skal vise Dig, at jeg er Herre i Huset!“

Saa tav hun da stille; men det gjærede og kogte i hende, og hun ponsede uafladeligt paa Skilsmisse.

Endelig fik hun da opnaaet, hvad hun vilde. Vi fik nemlig en Indbydelse, som vi ikke godt kunde undslaae os for at modtage, og kom i stort Selskab. I Begyndelsen morede jeg mig ganske godt.

Saa kom vi tilbords. Der var mange Gjæster. Lige i vor Nærhed var der to Studenter Voxlys; de skinnede og straalede og vare saa særdeles oplysende; der var ogsaa en Hr. Vildand, der havde været med paa en Nordpolsexpedition. Han vilde ikke have Noget at bestille med to gamle Frøkener Peber og Citron, (den sidste holdt sig til en Hr. Østers), men derimod nok med den søde Frøken Syltetøi; man sagde, at hun var bestemt for ham, og at de passede meget godt for hinanden.

Min Kone kunde ikke dye sig længer; hun begyndte at kaste forelskede Øine paa en lang, smægtende Hr. Glas. Hun sagde, han var yndig; men jeg paastod, at det var en flau Karl. Saa kom vi op at skjændes, og for at hævne mig gjorde jeg Kur til den lille Frøken Syltetøi. Netop i samme fortvivlede Øieblik kom en næsviis Person, en Hr. Kniv, i min Nærhed og gjorde mig nogle saa skærende Bemærkninger, at jeg ikke kunde være Andet bekjendt end at udfordre ham. Men denne Duel bekom mig ilde. Det var Knald og Fald, som man siger. Konen blev jeg da af med; men jeg laa paa Hospitalet længe efter.

Med det Samme, som jeg kom mig, blev jeg mere sat og fornuftig. „Nu skal det være solid“, tænkte jeg, og saa friede jeg til en Enkemadame Øl, som ogsaa tog mig. Men hvad er solid i denne Verden? Som jeg havde det allerbedst, kom jeg i en ulykkelig Proces med en nederdrægtig Hr. Proptrækker, der borede sig ind i mit private Liv og tilsidst halede mig ud af Huset. — Naa, det kunde man kalde at blive trukket op! Hvad skulde jeg nu gjøre?

Jeg slog mig i nogen Tid til Musiken og spillede paa „Lærker“; men det vilde ikke gaae: den italienske Musik var ikke paa Moden. Saa gik jeg til Theatret; men det var et drøit Liv. Vel bleve mine Øienbryn og Knebelsbarter baade beundrede og beklappede; men at brændes i Enden, hver Gang man skulde agere, det var dog for galt. I min Fortvivlelse herover slog jeg mig til Brændevinen. Dette skulde jeg imidlertid ikke have gjort; thi derved fik jeg en fæl Sygdom, som jeg længe droges med. Under denne Sygdom gjorde jeg det Løfte, at jeg, hvis jeg kom mig, vilde blive Medicinprop hele mit øvrige Liv. See, det er nu min Historie, var den ikke morsom?“

Men den syge Dreng var falden i en dyb Søvn.

Den næste Morgen skinnede Solen nok saa fornøiet ned i Kjælderen. Nu var der igjen Lykke; thi Drengen var reddet, og Doktoren havde sagt, at han snart vilde komme sig aldeles. Og det gjorde han. Han voxede og trivedes, blev stor og stærk og dertil baade lærd og kløgtig.

Og der kom en Dag, da han blev Professor, og de

gamle Forældre flyttede ind i hans Hus med alle de gamle Møbler fra Kjælderen og den lille Medicinflaske ovenikjøbet.

„Det kan nu være enfoldigt af mig“, sagde Konen; „men jeg nænner ikke at kaste den bort; den gjemte dog engang Livets Urt for min egen Dreng — og Gud skee Lov, hans Fantaseren over den Prop havde da ikke Noget at betyde.“

„See, det kan man kalde Taknemmelighed,“ sagde Proppen.

Skildvagten.

Kjender Du Skildvagten?

Nu seer Du ham ikke mere paa Volden; men før stod han der for at passe paa, at ingen uartige Drenge klavrede op og ned ad Voldbakken, plukkede smaae Violer, samlede Flintestene, høstede Kastanier eller fangede Oldenborrer. Der var ogsaa dem, der meente, at han stod der for at passe paa Skilderhuset, og det gjorde han ogsaa paa en Maade — men det var dog ikke hans egenlige Bestilling. Han præsenterede for Kongen og Dronningen, for alle de smaae Prindser og Prindsesser og alle de store Generaler. Skildvagten var en vigtig Mand. Hvide Buxer og varmt Øl fik han paa Kongens Fødselsdag — men det var om Vinteren, og saa fik han røde Vanter og rød Kappe dertil.

Om Sommeren var det anderledes.

— Det var saa varmt, saa varmt. Sommerfuglene flagrede, Guldsmedene summede, Oldenborrerne brummede; Nybodersh

Klokke ringede Tolv; Møllen stod stille, og Skaden sov Middagssøvn i de høie Træer paa Volden.

Skildvagten gik frem og tilbage paa sin Post; han stønnede af Hede.

„Puh!“ sagde han og satte Geværet ved Foden, medens han skjævede hen til Skilderhuset og fik Lyst til at hvile sig.

Og saa tænkte han paa Kongen og Dronningen, Generalen og Afløsningen — og saa saae han igjen til Skilderhuset.

„Aah,“ sagde han og krøb derind, tog den tunge Chakot af Hovedet og satte Geværet pænt hen til den anden Side. „Det linnede,“ sagde han; „nu tør A' nok vove at lukke Oinene en Kjende — inte sove — paa det Lav — nei, bare hvile et Korn — aah!“ — og saa gabede han saa høit — een Gang, nok en Gang — og saa rækkede han sig, og saa strækkede han sig — og saa sov han. Men det skulde han ikke have gjort.

Kjender Du Nyboders Drenge?

Nu seer man ikke meget til dem; men dengang kan Du troe, de vare paafærde. Der var baade Store og Smaae. Allesammen havde de blaa Trøie og blaa Hue med røde Duske i Toppen, og Allesammen vare de glade og fornøiede. Om Søndagen gik de pænt i Kirke og hørte paa den gamle Provst, og saa marscherede de nok saa tappert hjem igjen i deres hvide Buxer og med deres blanke Hatte. De maatte ogsaa hver Dag i Skole; men naar de havde fri, saa hittede de paa allehaande Løier. Ude ved Toldboden kunde Du see dem gaae tilbunds efter Firskillinger og pilke med deres smaae Snører;

i Nyboder kunde Du see dem jage med Duer og slaae Kolbøtter i den bløde Bark; ude ved Kastelsgraven kunde Du finde dem imellem Sivene, hvoraf de lavede deilige Fløiter, og paa Gaderne løb de omkring med „Spilleværker paa Knappenaale.“ Men de Fleste af dem kunde man altid træffe ved det gamle Krudttaarn derhenne ved Volden. Der løb de med Drager, der skjød de med „Plafferter“, der lavede de Troldkjærlinger; der foer de om Vinteren ned ad Voldbakken med deres Slæder, og der sværmede de om Sommeren for at fange Oldenborrer og plukke Valdnødder i Kirsebærgangen.

Men det maatte de ikke. Kommandanten havde forbudt det, og Skildvagten stod der med sin lange Bajonet for at passe paa. Men han turde ikke gaae langt fra Skilderhuset, det vidste Drengene godt, og saa drillede de ham, løb op og ned ad Voldbakken og sang: „Kvab, Kvab!“ — det var rigtignok nogle nartige Drenge.

— Skildvagten var falden i Søvn inde i Skilderhuset og havde mange deilige Drømme.

Først drømte han, at Sergeanten havde rost ham ved Pudseparaden, og det var Noget, som sjeldent gik paa; thi Sergeanten var en bister En, som ikke var til at spøge med. Alt skulde være blankt og skinnende, baade Lædertøi, Chakot, Knapper og Gevær, ellers vankede der Pukkelblaat.

Saa drømte Skildvagten, at han var hos Urtekræmmeren — hvor han tjente som Karl, naar han var fri for Vagt og Exercits — og om en umaadelig Skaal med gule Ærter, der vare anderledes deilige end dem, han fik paa Kasernen, og om

store Tallerkener skaaret Smørrebrød med saameget Øl til, som han vilde drikke.

Og saa drømte han endelig om sit Hjem, derovre i Nørre-Sundby, — drømte, at han havde været ude i Marken og kjørte hjem paa et svingende Holæs, der var saa høit, saa høit, at det nødvendigviis maatte vælte — see, nu vare de lige ved Grøften — det svaiede frem og tilbage — —

Bums! Der laa Skildvagten, saa lang han var, paa Jorden udenfor Skilderhuset og vidste ikke, om han drømte eller var vaagen; men saa hørte han Drengene raabe Hurra og synge: „Kvab, Kvab,“ og saa kom han paa Benene i en Fart — men inden han fik fat i Gevær og Chakot, vare de langt nede ad Voldbakken.

„Ja, tøv lidt,“ sagde han og truede ad dem, „lad mig bare faae Ram paa en af Jer smaae Gavtyve, saa skal han i Vagten, saasandt A' hedder Peer!“

Og dermed gik han ganske lumskelig op og ned foran sit Skilderhus og lod, som om Intet var forefaldet.

Nu maa Du vide, at der var en lille Dreng, der var nartigere end alle de Andre; thi han rækkede Næse ad Skildvagten med alle sine ti smaae Fingre — tænk Dig bare! Og han kom nærmere og nærmere, for han troede ikke, at Skildvagten saae ham, og han vilde endelig have, at han skulde see, at han rækkede Næse af ham. Skildvagten grinede i Skjægget, men lod som Ingenting — dog, paa een Gang vendte han sig om, foer i en Fart hen efter den lille Dreng, og fik ham i Kraven, just som han havde rækket den allerdeiligste Næse ad ham.

„Aa, lad mig gaae!" skreg den lille Dreng. „Jeg skal aldrig gjøre det mere!"

„Ja, Snak har vi nok af," sagde Skildvagten; „nu skal Du i Vagten." Og saa tog han den lille Dreng, satte ham ind i Skilderhuset og stillede sig selv lige udenfor Døren.

„Aa, aa!" hylede Drengen.

„Hold Din Flab!" sagde Skildvagten; „ellers faaer Du en paa Theepotten!", og saa maatte Drengen tie bomstille.

Der sad han. Det var rigtignok noget Andet end at række Næse ad Skildvagten.

Saa kom Afløsningen. Den lille Dreng kunde høre den langt borte: „En, To! Toffel og Sko; Hoire, Venstre! Tydske og Svenske! Rix, Rax — ret Jer, Karle — En, To! En, To!" — ganske som de gamle Soldater, naar de marscherede paa Fælleden.

„Holdt!" kommanderede Gefreiteren. „Hvad er det?"

„Aa, det er en Dreng, A' har fanget; han skal i Vagten."

Og i Vagten kom han og maatte sidde der fire Timer i et mørkt Hul. Det kan nok være, at han var i Vinden.

Saa blev han sluppet løs.

„Men, hvor har Du været, Dreng?" spurgte hans Fader, da han slukøret kom hjem om Aftenen.

„Jeg — jeg — har været i Vagten."

„Har Du været i Nyboders Vagt, Dreng, hvad for Noget?"

„Nei, det var bare i Soldatervagten."

„Naa, kun i Soldatervagten — ja, det kommer jo ellers ud paa Et. Men hvad havde Du gjort, Dreng?"

„Aa, vi dreiede kun Skildvagten en sex, syv Gange rundt i hans Skilderhus, og saa tog han mig, bare fordi han inte kunde faae fat paa de Andre!"

„Er I gale?" sagde Faderen, „at dreie en kongelig Skildvagt rundt i hans eget Skilderhus!"

Den lille Dreng hængte med Hovedet og skjævede hen til Faderen.

„Ja, nu har Du jo faaet Din Straf — og saa kan det være nok med det. Og det er godt for Dig, at det kun var i Soldatervagten — ja, det kommer begribeligviis ud paa Et — og Aftensmad faaer Du ikke — saa kan Du have det saa godt!"

Den lille uartige Dreng maatte gaae sulten tilsengs, og han lovede sig selv, at han aldrig mere vilde synge „Kvab, Kvab!" eller række Næse ad Skildvagten.

Der var gaaet ti Aar. Den lille Dreng var bleven en flink Orlogsgast; Skildvagten — ja, han var gaaet i Krigen. Kongen sendte Bud, at de maatte komme Allesammen, baade de fra Nyboder og de fra Nørre-Sundby.

Og de kom.

Nu var der Andet at bestille end at fange Oldenborrer og raabe „Kvab, Kvab", nu var der Andet at gjøre end at passe paa et Skilderhus. Der skulde passes baade paa Landet og paa Vandet. Der var ikke Tale om at „pudse", men nok om at „komme i Pudset"; der var ikke Tale om at

„komme i Vagten", men nok om at „staae paa Vagt". Det var Alle enige om — og det er rart, naar Alle ere enige.

Den 6te Juli var en Seiers Dag for Danmark. Det lysnede og knaldede. Ved hvert Glimt lysnede det for Peer og for Jens. De kom ud af Skilderhuset. Nyboders Drengene vare ogsaa med. De dreiede deres Skilderhus rundt som i gamle Dage, men altid saadan, at Døren vendte mod Fjenden. Det var den gamle Vise, men paa en ny Melodi.

Slaget var endt.

Paa en af Kanonbaadene stod Peter — den lille uartige Nyboders Dreng, nu en flink Kanonkommandør — ved sin endnu rygende Kanon. Det var sidste Skud; baade han og Kanonen vare varme og graae af Krudtrøgen.

En lille Baad kom langsomt roende ud imod Kanonbaaden. Bag i Baaden sad en Landsoldat med et Tørklæde om Hovedet og den venstre Arm i et Bind. Det var den gamle Skildvagt. Peter kjendte ham strax; han havde aldrig glemt hans Ansigt fra den Gang, da han satte ham i Skilderhuset. Han fløi hen til Faldrebet.

„Peer, Peer! Hvordan gaaer det?"

„Saa smaat, men ellers godt. Hvem er De, med Forlov?"

„Ja, nu er jeg Underkanoneer; men for ti Aar siden var jeg en Nyboders Dreng, som De satte i Vagten."

Peer smilede saa lunt.

„A' husker det grant; men A' har inte siden sovet paa min Post. Heller it' har A' sovet i Dag. De vilde gjøre mig

til Skersant; men saa sa'e A' Tak. A' har nok for dengang; A' har een Gang sovet i mit Skilderhus, og Drengene have raabt „Kvab" ad mig. Nu har A' givet Tydsken En paa Tyden og faaet En paa Theepotten. Det kan gaae lige op. Tak for mig!"

Nu var det Peter, der maatte sætte den gamle Skildvagt i Vagten; han fik ham ned i sin egen Køie, sørgede for ham og slap ham ikke, før han var paa Veien til Nørre-Sundby —

Og hvis Nogen ønsker at kjende Skildvagten nærmere, da kan han bare gaae hen at see paa Bissens „tapre Landsoldat", som staaer i Fredericia — saadan saae Skildvagten ud, da han havde været i Krigen.

Violerne.

Paa Kirkegaarden.

Har Du været paa Kirkegaarden? Ja, ofte; det vidste jeg nok. Tidt har Du med Fader og Moder vandret ud til de Dodes Have, hvor Blomsterne dufte stærkt og sødt, og hvor Alt er saa stille og fredeligt. Din egen lille Have kjender Du godt nok — den Plet vil Du aldrig glemme. Men man maa ogsaa tænke paa Andre, og det kan man jo ikke godt lade være med, naar man gaaer derude, vandrer fra Grav til Grav, læser Navn paa Navn og gaaer fra Hække til Hække. Kom da med mig, hvis Du har Lyst, saa ville vi gjøre en lille Vandring. Her hvile de tilhøire og tilvenstre, Nogle med svære Jerngitre og tunge Marmorsten, Andre med en ringe Tavle og en beskeden Blomst paa deres Gravsteder. Ikke engang her ere Alle lige. Endnu efter Døden knuges den Rige af sine Renter, det vil sige:

af sine Arvingers Erkjendtlighed — lad os gaae videre, lad os gaae ud paa Fattigkirkegaarden, her er der mere Lighed. Rad paa Rad ligge de smaae Tuer med Blomst og Krands, men uden Gitter og Marmor, ja ofte uden Navn. En lille Pæl bærer et Numer, den Dødes Numer. Han havde jo Numer i Fattigskolen, Numer som Droskekudsk, Numer som Bybud, Numer som Fattiglem — hvorfor skulde han da ikke have Numer i Døden? Hans Navn staaer i Graverens Bog og i hans Nærmestes Hjerter, det er jo nok for dette Liv — Vorherre behøver hverken Numer eller Navn; han kjender dem Allesammen.

Jeg kjendte ogsaa En af de Mange, som hvile her. Paa den lille Tue staaer en Buket af duftende Violer, og Pælen er mærket med Tallet 1037.

I Kjøbenhavn.

Grossereren førte et stort Hus i Amaliegade. Hans Kone var død, og han havde kun en eneste Søn; men han havde uhyre mange Venner — ved Middagsselskaber vare de især fuldtallige. Selv saae Grossereren ikke videre lykkelig ud, helst naar hans Øine faldt paa Sønnen, og det var da underligt nok, idetmindste forekom det Vennerne saaledes. De vidste jo nok, at Sønnen var en temmelig ustadig ung Herre, vidste, at han spillede høit, gjorde Nat til Dag og slog bagud som en ung Fole; men hvad saa? — Han havde jo en rig

Fader! For denne stillede det sig anderledes. Han vidste, at han havde en fattig Søn, fattig paa Flid, fattig paa Kjærlighed, fattig paa Hjerte og Aand. Det, der skulde være ham til Velsignelse, blev ham til Forbandelse; hans eneste Glæde blev hans eneste Sorg. Grossererens Handel og Velstand voxede Dag for Dag, han samlede Skatte paa Skatte; men det, hans Hjerte begjærede, blev ham negtet.

Arm og ussel midt i al sin Overflod sad han ved sin Søns Dødsseng.

Læger kom, og Læger gik; de bukkede og neiede for den rige Mand — men Døden var ubønhørlig.

Præster kom, og Præster gik; de sukkede og de dreiede sig over al Forstand — Døden var lige ubønhørlig.

Sønnen døde. Havde den rige Mand maaskee selv været ubønhørlig?

Ja, det havde han. Een Gang havde hans egen Broderdatter staaet paa hans Trapper og tigget ham om Brød — een Gang havde Vreden svulmet i hans Hjerte, og hans Dør var faldet tungt i for den Fattige og Forladte. Men havde han ikke Ret? Havde ikke hans Broder tidligere forsmaaet den Almisse, som han vilde række ham? Havde han ikke giftet sig under sin Stilling, beskæmmet Familiens Navn, skrevet imod Regeringen i Bladene og hængt som en Klods om hans Ben, da han var paa Nippet til at blive Etatsraad?

O, Jammerlighed over Jammerlighed, at han kun tænkte saadan i et saadant Øieblik!

Paa Christianshavn.

Man er over Langebro; man er ude paa Christianshavn. Er det muligt, at Børn kunne trives her i de usle Rønner, hvis Syn skrækker Øiet, og hvis Stank allerede paa Forhaand melder sig? Er det muligt, at Solen her kan naae hen til smaae, uskyldige Væsner, at Varmen her kan varme og Luften forfriske Menneskelivet? O, Du, som tvivler, gaa herud og see! Du, som er kold, bliv varm om Hjertet; Du, som er rig, bliv fattig. Du, som skal have Troen i Hænderne, gaa herud og erkjend, at Livet er dyrt og helligt; Du, som vil gjøre vel: her finder Du et Maal for Din Stræben! —

I en Baggaard af et Bindingsværk, der neppe tør kaldes Hus, og i et Stokværk, der pranger med Navn af „Sal", finde vi en Moder henstrakt paa et usselt Leie, medens et Barn sidder stille og syer tætved Sengen.

See paa hende. Det er en lille Pige, som knap har fyldt det fjortende Aar, men ak — hun seer ud, som om hun var langt oppe i de Tyve. Hun skotter uroligt til Moderen, der kaster sig paa sit Leie, og dækker hende omhyggeligt til med Levningerne af det, der engang har været et Sengetæppe.

„Hvad er Klokken, Barn?"

„Den slog Ni for lidt siden paa Frelserens Kirke; see at komme til at sove, Moder!"

„Ak, jeg synes, Du nævnede Frelserens Navn — ja, jeg vil sove — nei, jeg kan ikke lukke mit Øie, naar Du, mit Barn, sidder der og vaager. Du maa jo være træt, rigtig søvnig og træt."

„Tænk ikke paa mig, Moder! Jeg er slet ikke søvnig, jeg er strax færdig med mit Arbeide."

„Ja, Du er en flittig Pige; jeg velsigner Dig fra Morgen til Aften — men min Velsignelse er som en Sten, der aldrig kan blive til Brød."

O, siig ikke det, Moder, fordi vi ikke have Noget iaften, hvem veed, hvad den Dag i Morgen kan bringe? Imorgen maa dog Jomfruen give mig Noget. Jeg veed, at hun har solgt mit Arbeide og faaet Penge ind — imorgen maa det komme."

„Ja, med Guds Hjælp, Barn," sagde den Syge og bøiede sig træt til Hvile.

Ængstelig vaagede Datteren, indtil hun saae hende sove — da sprang hun pludselig op, kastede sit Arbeide hen ad Gulvet, knælede ned og anraabte Gud om Hjælp.

Fortæret var Alt, hvad hun kunde fortjene. Syjomfruen var ikke ond; hun kjendte hendes Kaar og havde givet hende Forskud paa Forskud. Det var brugt Altsammen. Hvert Stykke, der duede, havde Assistentshuset slugt; hver Krumme havde hun negtet sig selv og givet sin Moder. Nu var det kommet; nu kunde det ikke skjules længere: imorgen — imorgen var der ikke det tørre Brød.

„O, Fader!" udbrød hun hulkende, „hjælp mig nu!" — og see, da dalede to Engle ned til hende og skyggede over hendes Sorg med deres store Vinger.

Det var Søvnens og Drømmenes Engle.

Søvn og Drøm.

Salig er Søvnen og huldsalige de deilige Drømme.

Barnet sov ved Moderens Leie og drømte en underlig Drøm.

Først drømte hun om sin Fader. Ja, der saae hun ham, siddende ved sit Skrivebord med Pennen i Haanden og med det milde Blik, naar han kyssede hende til Godnat. Saa kom det mørke Blik — men det var dog altid mildt for hende. Saa kom den mørke Tid. Han døde og blev begravet: han sov den evige Søvn.

„Husker Du det, lille Pige?“ spurgte Søvnens Engel; „jeg gav ham til min Broder, Døden!“

„Jeg husker det,“ svarede den lille Pige: „jeg plantede jo Violer paa hans Grav.“

„Det er godt, Du erindrer det,“ sagde Søvnens Engel; „sov sødt! Man skal ære sin Fader og sin Moder!“

„Ja, sin Moder!“ og saa drømte hun om hende.

Et svagt Lys, en stærk Varme, tusinde Kjærtegn og to bløde Arme — ja, det var hendes Moder. Hun saae hende for sig glad og syngende, fuld af Liv og Haab — hun saae hende atter med Sorgen, den tyngende, syg og svag — med Kjærlighedens Lys i Øiet, men med kraftløse Arme. Der kom en tung Virkelighed ind i Drømmen; men Søvnens Engel viftede over den unge Pige, og hun hvilede atter sødt.

Det bares hende for, som om hun kunde udrette Noget, som om hun eiede Noget, der kunde dulme hendes Moders Smerte — men hvor var hendes Eiendom? Hvad havde hun

saaet, og hvad kunde hun høste? Hun eiede jo Intet uden Violerne paa hendes Faders Grav.

„Pluk dem ved Midnat," sagde Drømmenes Engel. „Vær ikke bange; jeg giver Dig Lov dertil. Der blusser Fakler ved den aabne Port; gaa trøstig ind — ved Udgangen finder Du Livet!"

Veien beredes.

Der var Stilhed over den store By — Nattens Stilhed. Intet Fodtrin lød i de tomme Gader, hvor Lygterne brændte døsigt og afmægtigt under de klare Stjerner, der blinkede høit paa den mørke Nathimmel.

Søvnens Engel drog over Staden; men Drømmenes Engel var bestandig hos. De To kunne nu ikke godt adskilles. De vare Begge hos den unge Pige; den Ene havde givet hende Hvile, den Anden Haab — Begge i den ellevte Time.

„Jeg har holdt mit Ord," sagde Søvnens Engel; „jeg har skjænket hende en hel Times Hvile; nu maa jeg bort til Andre. De rives om mig i den store By; jeg veed ikke, hvordan jeg skal blive færdig i Nat — de kalde paa mig i Tusindviis; jeg maa skilles fra Dig her ved Porten. Farvel! Vi mødes snart!"

Og saa svævede Søvnens Engel tilbage til den store By, men Drømmenes Engel foldede sine Vinger ud og var i et Nu ved Kirkegaardens Port.

Den stod aaben.

Den tykke Graver stirrede speidende ned ad Veien med en Blændlygte paa Maven. Han ventede Gjæster til sin mørke Have — fornemme Gjæster. Hans Graverkarle stod der med Fakler; men de vare ikke tændte endnu. De skulde først blusse, naar den fornemme Gjæst kom i Sigte — Hvad der er spart, er fortjent.

„Betalte Aadselgribbe," sang Drømmenes Engel, „slaaer Kreds om Eders Bytte, naar det kommer; drøm Eders hæslige Drøm om Drikkepenge, naar I slæbe paa Liget og tænde de fedtede Fakler — men skjælv, naar I see en Engel mellem de dunkle Grave!" —

„Hu, hvor det trækker!" sagde en af Graverkarlene.

„Det løb mig koldt ned ad Ryggen," sagde en Anden og tog sig en Dram.

„Tænd et Par Fakler og sæt dem ved Porten," sagde Graveren og pirrede i sin Lygte, „man kan ikke see, hvad man selv siger. —"

„Lys for hende, I Jordeblus, herligt og kraftigt," sagde Drømmenes Engel. „Viis hende Veien!" Og saa svævede han ind og lige op ad den mørke Poppelallee. Han nikkede tilhøire og tilvenstre. „I kjende mig nok, store Poppeltræer! Vift mildt med Eders Grene og staa paa Vagt for Barnet, naar hun kommer for at søge sin Faders Grav."

„Ja, det skulle vi nok," hviskede Poplerne.

„Og vi ville dufte saa mildt, saa mildt," sagde Roserne, „endskjøndt vi ikke ere udsprungne."

„Vi med," sagde Syrenerne.

„Vi ville græde med hende,“ sagde Grædepilen.

„Vi ville lyse for hende,“ lød det fra Stjernerne.

„Godt, godt,“ sagde Drømmenes Engel — „saa er Veien beredt, og jeg maa bort; Søvnen, min Broder, længes — men min Aand skal svæve i Luften og bryde lysende gjennem det dybe Mørke!“

Ligtoget.

Der var mørkt i den lange Poppelallee; de høie Stammer stode truende i Fakkelskinnet, medens de tause Mænd bare paa den tunge Kiste. Af og til satte de den ned for at skifte om — det knagede saa løierligt i Grenene.

„Skift I kun om,“ sagde Poppeltræerne — „fra Høire til Venstre — vi skifte ikke! Vi staae her paa begge Sider og knage; vi vise Veien, vi ere Skildvagter her i Dødens Rige. Ikke saa hurtigt — vi staae jo ganske stille. Heller ikke saa høirøstet — thi vi holde mest af Taushed. Alvorlige Ansigter! Pas Eders Maske!“

Det hjalp temmelig godt. Saadan en lille Tale er undertiden ikke afveien for dem, der høre til Professionen. Selv Præsten, der gik bagefter, havde godt af den. Han havde netop et Spørgsmaal paa Munden om Dit og Dat, om Renter og Procent — men taug, da han hørte Træerne knage og i det Samme kastede sine Øine paa den Dødes Fader.

Stakkels Fader! Hvad nytter nu al Din Rigdom og alle Dine gode Middagsvenner? Den Præst, der vandrer ved Din

Side, var jo en af dem. Talen har han holdt i Kirken ved den høitidelige Bisættelse, har talt for de skinnende Voxlys, de straalende Uniformer og de tørre Øine — hvad vilde Du med ham her? Han kan jo ikke trøste Dig; men han skal kaste Jord paa — det kan han —, og han er dog en Guds Mand, og Du er saa ene, saa ene.

Du behøvede ikke at være det — Du havde en Broder! „Hvor skjønt og hvor herligt, naar Brødre vandre endrægteligt tilsammen“ — Ak, hvad er det for Ord? Du havde jo rent glemt dem. Hvem fulgte ham til Graven — ja, hvem?

See, der bæres Dit eneste Haab til Graven af klodsede Hænder; Faklerne lyse døsigt paa de plumpe Skikkelser. Saaledes endes altsaa det Haab, Du bar i Dit Hjerte —

„O, Gud! Vær mig arme Synder naadig!“

Den rige Mand bøiede sit Hoved, Faklerne lyste paa hans blege Ansigt, medens hans Haab langsomt sænkedes i den kolde Jord — men hans Hjerte blev blødt og levende, og der klang en underlig Stemme indeni ham. Medens Præsten holdt Spaden over Graven, talte den til ham:

„Urene Tanker blandt renere boe,
Som Slanger de sig mellem Blomsterne snoe“ —

„Af Jord er Du kommen!“

„Det Godes saasom det Ondes Spor
Forsvinder snelt i den mørke Jord“ —

„Til Jord skal Du blive!“

Men Sjælen stiger
Mod Lysets Riger" —

„Af Jorden skal Du igjen opstaa!

Det var forbi. Graverkarlene gjorde deres Gjerning, og Præsten gik. Grossereren vilde ikke gaae, han vilde besøge sin Broders Grav.

Graveren gjorde store Øine: „Paa Fattigkirkegaarden?"

„Ja, der maa det vel være — det vil sige, jeg — jeg har hørt det — jeg fulgte ikke — jeg var ikke — ikke vel — hans fulde Navn var — "

„Ganske rigtig," sagde Graveren; „det er ikke saa længe siden. Navnet slog mig; jeg vidste ikke, at jeg havde den Ære — "

„O, ti! Men siig mig, hvor det er!"

„Strax paa Minuten," og han bladede i sin Bog; „vidste jeg det ikke nok, her er det — Numer 1037."

„Numer!" udbrød Grossereren; „ak, er der da ikke engang Navn paa hans Grav?"

„Ikke saavidt mig bekjendt — En Mand med en Fakkel? — Øieblikkelig! — Hei, Peter, tag Din Fakkel og lys Hr. Grossereren hen til 1037!"

Fattig og forladt gik den rige Mand paa sin tunge Vandring.

Den lille Piges Gang.

Natten var mørk, men Stjernerne funklede klart, da den lille Pige med bævende Hjerte og ilsom Fod vovede sig ud til de Dødes Rige.

Ja, det maatte voves. Drømmen stod saa lys og klar for hende; hendes Moder sov nu fast og vilde vist ikke vaagne, før hun kom tilbage igjen. Den lille Pige eiede jo intet Andet end Violerne paa hendes Faders Grav; hun havde seet dem blomstre: en smuk, en deilig lille Busk — Noget maatte hun kunne faae for den. Fire Skilling — maaskee otte? Ja, maaskee Mere endnu, naar hun bragte dem til den smukke unge Dame, der bode i det store Sted, ikke langt fra hendes Hjem, og som var saa god. Selv havde den lille Pige aldrig tigget; men hun havde seet mange smaae, fattige Børn glædes ved Almisse af den rige Dame. Mon hun var tidlig oppe? Mon hun turde komme til hende Klokken Ni? Ak, det var vist for tidligt; men hun maatte prøve det. Om hun gik een Gang forgjæves, det var jo ikke det Værste, der kunde hændes hende. Men selve Violerne! — Hun skulde hente dem paa sin Faders Grav; hun skulde røve dens eneste Prydelse fra den — det var saa tungt, saa tungt! En lille Busk maatte blive staaende — blot en eneste Viol, saa vilde hendes Fader ikke vredes; han var jo deroppe blandt de klare Stjerner, og de lyste saa mildt og saa venligt for hende, ret ligesom Gud Faders Øine, der see alle vore Tanker og al vor Idræt!

Og see! Andre Lys skinnede pludseligt for hende. To knitrende Fakler viste hende Kirkegaardens aabne Port.

De viftede med deres lyse Flammer, som om de vilde sige: „Vær ikke bange, lille Pige; vi staae her og lyse for Dig; træd kun ind! Der er Fakler og Lys derinde; see! De gaae op ad den lange Allee. Gaae efter dem og vær ikke bange."

Hun gik ind.

„Vær uden Frygt," hviskede Poppeltræerne; „vi staae ikke her for at kyse Dig — hvis vi kunde, vilde vi bøie os og kysse Dig; thi der er skrevet: Gud staaer de Hoffærdige imod; men de Ydmyge giver han Naade —"

„Og Fred," duftede Syrenerne; „vi ere Foraarets Blomst, Haabets Blomst. Haabet lever evindelig! Endnu ere vi smaae, næsten som Børn. Vi elske Dig; gaa roligt videre!"

„Vi ville ogsaa gjerne med," sukkede Roserne, „men det er lidt tidligt paa Aaret — dog, Livet er i os. Vi knoppes og knoppes, vi vente paa Solen ligesom Du."

„See op til os!" funklede Stjernerne. „Grædepilen bøier sig for Din Fod; men vi lyse for Dig og vise Dig Veien. Den, Gud vil bevare, er uden al Fare."

Let skred den lille Pige hen mellem de Dødes Grave. Kun et Øieblik fulgte hun Faklernes Skin, da bøiede hun af og rettede sin Gang imod den klare Stjerne, der lyste over hendes Faders Grav.

Ved Graven.

En enlig Fakkel viftede som en Lygtemand imellem de smaae Tuer paa Fattigkirkegaarden. En mørk Skygge fulgte tæt efter: det var den rige Mand.

„Ere vi der snart?“ spurgte Skyggen.

„Ja, Herre; ret strax,“ svarede Faklen — „nei, det er ikke her; vi maae en anden Vei. Fordømt,“ brummede han, „her er jo kun „Femhundrede,“ saa maae vi om igjen — hu, ha! Det er en kold Fornøielse,“ og saa pirrede han i Faklen, slog ind paa en anden Vei og tog et lille Drag af Flasken, som han havde i Lommen.

„Ere vi nu paa rigtig Vei?“ spurgte Skyggen — „skynd Dem! Sæt, at Faklen gik ud —

„Jo, vi er her strax gunstige Herre! Nu er vi i de Tusinde — aa! — aa! — Fadervor, Du som er — — “

„Hvad er det? Gode Gud! Der er et levende Væsen her. Stille! Laan mig Faklen — see, det er en lille Pige. Hun knæler i Bøn — nei, hun er besvimet. — Hvad seer jeg? — Numer 1037! O Broder, Broder!“ —

Kjærligt og varsomt løftede Grossereren den lille Skikkelse op og bar den i sine Arme, medens Graverkarlen i Taushed lyste ham ud af Fattigkirkegaarden og den lange Allee. Faklerne brændte endnu ved Porten. Stjernerne blinkede og vinkede høit paa Himlen, Hestene stampede utaalmodigt for den rige Mands Vogn. Tjeneren studsede ved at see sin Herre komme med en

fattig lille Pige i sine Arme; men han lukkede i en Fart Vogndøren op, hjalp ham ind og ventede Ordre.

„Hjem“, sagde den rige Mand; „hjem, saa hurtigt som muligt!“

Hjemme.

Grossereren boede i sin Gaard i Amaliegade, men hans Broders Kone og hendes Barn boede der med. Mangfoldige Visitkort fyldte hans Postkasse; han kunde neppe brænde dem saa hurtigt, som de kom. Til Gaden vare Gardinerne nedrullede; der herskede Dødens Stilhed — men til Gaarden var der lyst; der boede den lille Pige og hendes Moder.

Men der var Stilhed i Huset.

Nu sad Moderen ved sit Barns Leie og vogtede ængsteligt paa hendes Miner. Den gamle Læge kom og gik; men den rige Mand kom kun een Gang om Natten med en Buket friske Violer. Hver Gang han havde været der, blev det bedre med den lille Pige.

Han turde neppe haabe det, turde ikke vente det. Han havde jo forbrudt saa Meget, havde levet i Glands og Herlighed, medens hans Broder havde levet i Nød og Mangel. Han havde mistet sit eget Barn, havde bøiet sig i Smerte og Anger; han var brudt og knust. Han havde reist de Brudte og Knuste — vilde hun leve? Kunde han selv reises?

Det var tunge Dage, bitre Nætter. Men saa kom den lyse Dag tilsidst. —

Han var i den lille Piges Sygeværelse — men ikke ved Midnat — nei, det var Middag, og Solen skinnede klart ind i Stuen. Den gamle, trofaste Læge sad ved Sengen og smilede veltilfreds; Moderen stod med foldede Hænder ved Hovedgjerdet. En Duft af Violer opfyldte Værelset.

„Onkel!" sagde den lille Pige med svag Stemme, „hvor Du har været god imod mig!"

„Mit Barn, mit Barn! — Du lever! Kan jeg troe det?"

„Ja vist kan De saa," sagde den gamle Læge; „nu er hun flink nok; men hun gav mig Noget at tænke paa, det er vist. Min Ære bag Døren. Jeg troer Gud forlade mig, hun blev bedre hver Nat, naar De havde været her med Violerne — som De nok veed. Midt om Natten kom De som en Tyv og stjal Feberen fra mig — den pleier altid at være værst om Natten — jo pyt! Løgn er det Altsammen. Jeg kan ikke begribe det; men det veed jeg, at min lille Pige der har gjort Nat til Dag og gjort mig gamle Menneske tilskamme — Tal bare ikke om det, saa gjør det Ingenting." —

„Mit eget Barn!" udbrød Moderen. „Guds Naade og Fred være over Dig!"

„Ja!" sagde Grossereren, „og over os Alle. Thi uden vi blive som Børn igjen, skulle vi ikke arve Guds Rige!"

Kjærlighed i Gaarden.

Det var Middag i Bondegaarden. Solen brændte paa de smaae Ruder og varmede de hvide Gavle. Hunden var kroben ind i Hundehuset og holdt Snuden ned i Vandbakken for at køle sig; i Løen sov Karlene, og Katten sad paa Afviseren ved Porten og solede sig. Midt i Gaarden paa en Skarnbunke stod en Hane stolt og udfordrende — maaskee fordi den vidste med sig selv, at den var Helten i denne Fortælling og altsaa uendelig høit hævet over Skarndyngen og alle jordiske Tillokkelser. Hanen var virkelig interessant; thi den var ulykkelig. For to Dage siden havde den mistet sin høitelskede, uforglemmelige Hustru, Fru Snaphane, født Frøken Perlehøne. Den havde forkyndt det for hele Verden igjennem Galeavisen, og hvormange Dyder afdøde Fru Snaphane (født Perlehøne) havde havt, det fik Ver-

den først at vide, da hun var død — men Hanen havde vidst det i levende Live, og derfor var han nu grændseløs ulykkelig. Han havde fulgt sin Kone til Jorden, og han kradsede Graven op og vilde med deri — men saa betænkte han sig, Gud skee Lov, og gjenvandt sin Fatning. En dyb Tungsindighed overfaldt ham, men han paatog sig en stolt Mine, for at Ingen skulde see hans Kummer, og saaledes er det, vi træffe ham paa Skarnbunken.

Det vilde ikke være godt for mig at sige, hvad Hanen tænkte paa, naar jeg ikke netop havde faaet det fortalt af en Frøken Svale, som kjendte en Fru Skade, der havde sin Rede i samme Gaard — men ad denne Vei har jeg faaet alle Hanens Tanker at vide; thi da den ikke vidste, at Fru Skade var i Nærheden, talte den høit med sig selv. Det skulde den ikke have gjort: thi man skal være forsigtig med, hvad man siger, især naar der er en Fru Skade i Nærheden.

„Det var et haardt Stød," sagde Hanen til sig selv; „jeg forvinder det aldrig, men vil bestandig gaae omkring her i Gaarden som en sagtmodig og melankolsk Enkehane," og hermed gav Hanen et langtrukket „Kykeliky" fra sig, der var saa sørgeligt og kvidefuldt, at Stenene maatte røres derved.

„Hvad Pokker mon han staaer der og galer for midt paa Dagen?" brummede Porthunden; „det er jo imod al Reglement og Middagslur her paa Gaarden?"

„Ak, veed De ikke," svarede Miss Pelerine, „at den Stakkel har mistet sin Kone. Hun blev jo begravet igaar, og De burde dog være noget deltagende."

„Jo pyt, see om man er deltagende mod mig; man lægger mig i Lænke og lader mig trælle for mit Brød, medens saadant et Dyr gaaer omkring og basker med Vingerne. Nei, lad ham prøve, hvad det er at hænge med Næbet, det kan han saamænd have godt af."

„De taler noget haardt," snerpede Miss, „men for en Del maa jeg virkelig give Dem Ret. Hr. Snaphane har ikke ondt af at blive tæmmet lidt; han var bleven saa ubændig kry paa det i den senere Tid. Ikke heller troer jeg, at han sørger sig ihjel; dertil har han for det Første for megen Hanenatur, og for det Andet mumler man her i Gaarden om allehaande løierlige Historier med Hensyn til deres intime Forhold, der nok ikke skal have været saa meget exemplarisk" — og idet Katten holdt denne uanmodede skjønne Tale over den Afdøde, slikkede den sig og vaskede sig og knurrede velbehageligt i Solskinnet, glad over sin egen Blidhed og Renhed.

„Den Frøken Pelerine er dog uforlignelig yndig," tænkte Porthunden, Hr. Tyrk; „noget saa Elegant i Manererne og noget, noget — jeg veed ikke hvad — jeg troer jeg frier til hende; jeg har dog baade Hus og Embede og ganske gode Udsigter. Jeg vil prøve paa det — —"

Men for at komme tilbage til Hanen.

Der stod den endnu paa Skarndyngen, stille og melankolsk, og sendte anden Gang sit „Kykeliky" over Gaardspladsen. Men dette var ikke saa klagende som det første; thi mellem de to „Kykelikyer" havde den tænkt, at borte er borte, Død er død og kommer ikke igjen, og at man dog gjorde fornuftigst i at lade

sig trøste. „Ja," sagde den til sig selv, „jeg maa ryste Støvet af mig; jeg er endnu i min kraftigste Alder; bort med Sorgen. Jeg maa gifte mig. Gifte mig — o, hvilken lykkelig Tanke! Der er mange smukke, unge og yndige Piphons endnu paa Gaarden, og Allesammen rives de om mig; det har jeg længe mærket. — Ja, for min egen Skyld skeer det da ikke," sagde Hanen og blev atter alvorlig; „her inde føler jeg kun altfor vel den dødelige Tomhed — men hvem skal passe mine smaae Kyllinger; det er til dem, jeg maa have en Moder. — Jeg maa have en Moder til mine Kyllinger," skreg Hanen høit, og det „Kykeliky," der denne Gang fik Luft, var saa muntert og stærkt, at alle Hønsene hørte det og samledes om Skarnbunken.

Der var stor Tummel og Uro. Enhver vilde være Fru Snaphane; Enhver forsikkrede ham om, at hun med moderlig Blidhed og Ømhed vilde tage sig af de Smaae; ja een af dem bredte endogsaa sin ene Vinge ud over den ældste Kylling og sagde: „Du søde Unge!" Men Kyllingen svarede: „Hu ha, Du fæle Stedmoder!"

„Hold Mund," skreg Hanen, „og hør, hvad jeg vil sige. Seer I, kjære Jomfruer Høns og Frøkener Høner, vel er det fornemmelig for de kjære Kyllingers Skyld, at jeg indlader mig paa Giftermaal — thi skjøndt jeg vel allerede har galet tre Gange siden min første Hønes Begravelse, og der saaledes er hengaaet en passende Tid, og skjøndt jeg paa det Allerbestemteste maa formode, at hun er kold i Jorden, og skjøndt, siger jeg, der saaledes efter alle mig bekjendte

Haneforordninger Intet er til Hinder for at gifte mig igjen — staaer dog min kjære første Hønes Billede uudsletteligt i mit Hjerte. Derfor ønsker jeg — bestandig med Hensyn til min første Høne — at erstatte hende værdigt, og jeg vil derfor ikke alene vælge den Yngste og Smukkeste, men tillige den mest Begavede og Ømmeste af Eder." —

Der blev igjen stort Røre; hvem skulde være den Lykkelige? Men Hanen sagde:

„Som en sat og fornuftig Enkemand vil jeg holde Gifteexamen, og den, der faaer høiest Karakter, skal blive min Kone. Jomfruerne Gumlenæb og Stumphale og Frøkenerne Skjævben, Enøie, Hanegal, Krumryg og Tykmave forføie sig bort som snarest, for saadanne Nogle gider jeg aldeles ikke examinere."

De ommeldte Damer satte et meget surt Ansigt op; men Hanen hævede sin Spore imod dem, og de andre Høns hakkede dem, og saa maatte de da fortrække.

Der var syv Høns tilbage.

„Bataillon . . . . . ret!" kommanderede Hanen, og nu begyndte Examen.

Stolt skred Hanen langs Geleddet, og alle de syv smaae Høns sloge undseelig Øinene ned og lettede paa Vingerne, for det var nu saa kvindeligt. Der var en øm Høne, som lagde Hovedet paa Siden og vippede med Halen, da Hanen gik forbi, men derover blev han meget vred og satte den udenfor Geleddet: „Hønseri og Gjøren Høneben frabeder jeg mig," sagde han. Saa var der da kun sex tilbage. Men de vare ogsaa

meget nydelige, og det var svært for Hanen at bestemme sig. Han mærkede nok, at han maatte holde en meget skrap Examen, og han sagde da ogsaa, at nu maatte de gjerne røre dem lidt; saa vilde han kalde dem en for en hen til Skarnbunken og examinere dem.

En for En maatte Hønsene da gjøre Kunster. De maatte flyve op og flyve ned, kagle, pille Korn, strække Hals, gjøre Øine og trippe om — og den sidste Prøve var at gaae pænt over Skarnbunken. De andre Kunster gjorde de omtrent Alle ligegodt; men der var kun en Eneste, der gik over Bunken uden at faae saameget som et Støvgran paa Benene.

„Du skal have bedste Karakter," sagde Hanen, „og Du skal være min Kone, saadan en Gang har jeg aldrig seet; det er ikke tillært; saadan Noget bliver man født med" — og saa gjorde den Haneben til sin unge og smukke Høne; men det var i sin Orden, og Ingen sagde Noget dertil.

Ingen?

Jo, da det blev bekjendt, var der rigtignok Mange, der talte derom; den ældste Kylling var rasende vred over at skulle kalde saadan En, der var yngre end En selv, „Moder"; hun tog ud af Gaarden og blev opdraget hos en Tante Høne. De andre Kyllinger bleve hakkede af den nye Moder, og naar de klagede til Hanen, fik de af Sporerne. En af dem tænkte endogsaa paa at reise til Amerika — men det blev dog ved Tanken. Og Hønsene paa Gaarden! Mellem dem var der rigtignok en artig Snakken. Enøie og Tykmave kastede foragteligt med Hovedet ad Hanens Smag; deres Kaglen blev

mere og mere arrig, og en af dem fik Pip af Ærgrelse. Gumlenæb, Skjævben og Stumphale sluttede sig nærmere sammen og mediterede saalænge over denne Verdens Forgængelighed, indtil de tilsidst selv forgik. Frøken Krumryg (der længe havde ønsket sig at komme paa en Strækkeanstalt) fik den næste Dag sit Ønske opfyldt; men paa en anden Maade, end hun troede, for hun maatte række Hals for Kokkepigens Kniv, og Frøken Hanegal prøvede den uskyldige Spas at ærgre Livet af den nye Fru Hane for selv at blive Frue.

Hr. Tyrk og Frøken Miss havde havt saa Meget at tale om i Anledning af Hanens Bryllup, at de bleve mere og mere indtagne i hinanden og kort efter selv formælede sig. Men det gjør mig ondt at sige, at deres Ægteskab ikke var lykkeligt, og at den stakkels Hr. Tyrk kom aldeles under Tøffelen og i bogstavelig Forstand under Poten. Thi Katten havde nemlig fundet for godt at sætte sig paa Hundehuset, hvorfra den med sin Pote kunde viske Hr. Tyrk om Snuden, naar han stak den ud af Hullet, og ikke nok med dette, den holdt undertiden lange Samtaler med en Hankat lige for Hundens Øine. Hr. Tyrk blev tilsidst rent gal derover og snappede ad Alle. Ved et Uheld kom den unge Fru Hane en Dag forbi og Snap! Der laa hun med det Samme. Nu var Hanen da igjen Enkemand; men han giftede sig strax med Frøken Hanegal, „for det er kun den første Gang, der koster," sagde han, „og naar jeg faaer nogen mere Øvelse, saa troer jeg nok, at det vil falde mig ligesaa let at tage mig en Kone som at pille et Korn."

„Ih, fy for en Ulykke!" sagde Skaden, „sikken en Hane; han maa i Bladene" — og i Bladene kom han; for alle de smaae Blade i Skoven fik Historien at vide, og da de rystede den af sig, fløi Svalen med den til Byen. Der havde man aldrig før hørt saadan en gyselig Historie, hvad der er underligt nok: thi ogsaa i Byen findes jo Haner og Høner — men de ere bestemt meget artigere.

Medailledag.

Omme i Meriansgade Numer — ja Numeret kan være det Samme — boede gamle Hans Jakob. Hvem var Hans Jakob? Ja, det kunde den lille Dreng sige, der besøgte ham hver Søndag, og det kunde Drengens Forældre sige, der sendte ham Mad hver Søndag — og undertiden ogsaa om Hverdagen. Det kunde for den Sags Skyld hele Nyboder sige; men udenfor denne Kreds var der kun Faa, som kjendte Hans Jakob. Han havde hverken været i Aviserne eller Veiviserne, og jeg troer ikke, at han brød sig synderlig om nogen af Delene.

Det var en sand Fryd for den lille Dreng at besøge Hans Jakob; han følte sig saa løierlig og dog saa glad tilmode, naar han kom ind i hans lave Stue. Først var der den morsomme Kakkelovn, som skulde varmes ude fra, og som havde saa mange løierlige Sving og Snirkler paa sig — saa var der Dragkisten, skinnende blank poleret, med buede

Skuffer og kunstigt udskaarne Messingbeslag, og ovenpaa den stod der en Mængde forskjellige Kopper, medens den forøvrigt var tæt besat med kinesiske Dukker, Konkylier, Søstjerner og Koraller.

Hans Jakob havde seet sig om i Verden og havde „faret“, da han var ung. Altid havde han havt Noget med sig, naar han kom hjem; bestandig skulde der skaffes Plads til det, og det var nu ikke altid saa nemt — dog, det kunde Børnene besørge. De klinkede lystigt baade Thekopper og Porcelænsdukker — Fatter bankede til Gjengjæld Støvet af deres Trøier, og Mutter støvede af forresten. Alting gik meget ordenligt til, ganske som det burde.

Heller ikke var der Mangel paa Skilderier. Midt paa Væggen hang Christus paa Korset, og paa hver Side af dette Maleri hang Kongens og Dronningens Portræter — Alt malet med Vandfarve af Fatter i hans unge Dage, og ikke saa ilde endda. Rundt om disse Malerier hang mange andre. Der var stolte Fregatter for fulde Seil, Kanonbaade i stærk Krudtrøg, engelske Brigger med hullede Seil, to Silhouetter af Fatter og Mutter, da de begge To vare unge, samt et veltruffet Portræt af den gamle Provst, der havde viet dem og nu forlængst var gaaet til sine Fædre.

Og saa var der Skufferne. Mutter havde sine og Fatter sine. I Mutters Skuffer var der nogle løierlige gamle Klæder, en gammel Psalmebog, en lille vissen Myrtekost og saa forresten Roser og Lavendler. Det lugtede deiligt, og den lille Dreng fandt det pænt. Men naar Fatter lukkede sine

Skuffer op, saa kan det nok være, at han spilede Øinene op paa vid Gab. Der var Noget for ham at see. Først og fremmest var der den store „Artilleribog", som Fatter selv havde skrevet og tegnet. Det var ligesom trykt Altsammen: store Frakturbogstaver med dristige Sving, Tal, som det var umuligt at tage Feil af — og saa Tegningerne. Der var de deiligste Kanoner og Raperter med Farve paa, Morterer og Falkonetter, Kuglepyramider, Bomber og Haandgranater, Geværer, Huggerter og Pistoler. Det var rigtignok Noget for den lille Dreng. Og hver Gang Fatter tog Bogen frem, fortalte han, at Kadetterne dengang, da han var ung, hver især maatte lave saadan en Bog — „men jeg hjalp dem; det maatte nu Ingen vide" — og saa saae han sig sky omkring. „Kadetchefen", hviskede han, „havde mig nok mistænkt; men naar de kom og „fesenterede", saa fandt de Ingenting" — og her klukkede gamle Fatter indvendig af Glæde, Mutter nikkede til ham, og den lille Dreng syntes, at det var Kommers.

Men der var meget Andet i Skuffen. Fatter havde altid været nem paa Fingrene; han kunde skjære Baade, lave smaae Skibe og takle dem saa nydeligt, at det saae grandgiveligt ud, som om de vare Afbildninger af store Skibe. Mangen kjøn Skilling havde han herved tjent til sig selv og gamle Mutter — og det vilde han jo gjerne, saalænge han kunde. Men det lykkedes ikke altid; efterhaanden som han blev ældre, blev Skuffen mere og mere fuld af smaae Blokke og Tallier, smaae Seil og Stænger. Den lille Dreng fandt det morsomt at see paa Alt dette, og af og til fik han et Stykke foræret.

„Tag det kun, min Dreng," sagde Hans Jakob og rokkede med Hovedet, „jeg kan inte mere samle det sammen, jeg ryster paa Haanden, og Dinene ville ikke slaae til — vi blive gamle, baade Mutter og jeg!"

Og det kunde Hans Jakob have Lov til at sige, thi han var dengang halvfjerdsindstyve Aar.

Men et blev ikke gammelt i Skuffen: det var Medaillen — Hæderstegnet for femogtyve Aars tro Tjeneste — den skinnede blank som altid, endskjøndt den nu hos Hans Jakob var femogtyve Aar gammel.

Der var stor Stads i Meriansgade. Hans Jakob holdt Guldbryllup. Og det var netop den niogtyvende Januar: Medailledag. I fyrretyve Aar havde han tjent Kongen, saa kom han paa Pension; men hver Medailledag var han alligevel mødt hos Holmens Chef, havde faaet sine ti Rigsdaler og raabt „Kongen leve!". Det Samme gjorde han idag. Det var koldt nok; det frøs ti Grader; men Hans Jakob havde Varme indvendig. Den blev ikke mindre, da Holmens Chef traadte hen til ham og rakte ham Haanden.

„God Dag, Hans Jakob, og til Lykke med Guldbrylluppet!"

„Tak, Hr. Admiral!"

„Det glæder mig at see Dig her idag; men jeg troede næsten, at Du hellere var bleven hjemme."

„Gud velsigne Dem, Hr. Admiral! Deres Fader var

en brav Mand og Holmens Chef ligesom De — høilovet være hans Minde" — her kyssede Hans Jakob paa sin Haand og vinkede ubestemt ud i Luften —; „men han vilde vende sig i sin Grav, naar han saae Hans Jakob knibe ud, fordi der var en Smule Høitid hjemme. For jeg skal sige vos, vi har et gammelt Sprikwort: „Kongens Tjeneste gaaer for Guds Tjeneste", og det pleiede nu den salig Admiral altid at snakke om. Inte fordi han var urimelig — nei, det var han inte. Men Fuxsvandsere og Lurendreiere — dem var han paa Nakken af, det var han, og selv var han paa Pletten baade tidligt og silde; det er nu vist og sandt!"

„Du har en god Hukommelse, Hans Jakob," sagde Admiralen, og det har jeg ogsaa. Det var baade smukt og sandt, hvad Du sagde om min salig Fader, og det skal Du have Tak for. Men Du skal see, der er Een, som husker ligesaa godt som os begge To — siden Du er saa ung tilbens, at Du kan møde her idag, saa skal Du ogsaa følge med de nye Medaillemænd til Kongen."

„Ja, det vil jeg gjerne," sagde Hans Jakob.

Og saa gik de til Kongen.

Det var Skik og Brug, at de, som i Aarets Løb benaadedes med Medaillen, mødte hos Kongen og bleve ham forestillede. Det var ikke ret Mange, thi Medaillen var ikke nem at faae. Der skulde tjenes tro og ærligt i femogtyve Aar, der skulde mødes punktligt i al den Tid og leves et ustraffeligt Liv; der maatte ingen Anmærkninger være — slet ingen.

Hans Jakob gik trøstig med de Andre til Slottet.

Det var femogtyve Aar siden, han havde været der, og det kneb lidt med Trapperne; men saa rettede Vagten sig og præsenterede for Holmens Chef — og saa rettede Hans Jakob sig ogsaa og smøgede Kabudsen af.

Saa kom de ind i Forværelset, og Admiralen gik først alene ind til Kongen.

Lidt efter kom de Allesammen ind.

Hans Jakob havde aldrig seet Kongen — ja, den gamle havde han nok seet; men ikke den nye. Han var ikke bange; men det løb dog lidt koldt ned ad Ryggen paa ham, da Kongen slog ud med Haanden, saae paa ham med sit djærve og faste Blik og spurgte ham, om det var Hans Jakob.

„Ja, allernaadigste Majestæt!"

„Træd frem, min Søn!"

Og frem traadte gamle Hans Jakob.

„Du var med 1801?"

„Nei jeg var inte, Deres Majestæt!"

„Hvad for Noget?"

„Jeg skal sige vos; jeg var paa Billes Skib — men vi laae jo indenfor Trekroner — „O, allernaadigste Majestæt, det krøb i vos; men mest af Alt gjorde det os ondt for den Gamle. Han var inte god at komme nær den Dag. Han vilde saa gjerne sla's med Engelsmanden — men han maatte inte. Jeg kjendte ham ellers godt nok, for jeg var med ham dernede i Middelhavet, da vi sloges med Tyrken — det var en anden Historie; der gik det lystigt nok."

„Ja, jeg kunde nok see paa Dig, at Du har lugtet Krudt," sagde Kongen oprømt. „Kom hid, min gamle Ven. Tak for Din tro Tjeneste, og Gud velsigne den Fest, Du feirer idag. Tomhændet skal Du ikke gaae fra Din Konge. Her er mit eget Kors, tag det! — vent lidt — jeg vil selv hænge det paa Dit Bryst — See, der seer det rigtig godt ud! Jeg har Kors nok foruden. Gud befalet!"

Men Hans Jakob kunde ikke mæle et Ord. Han kyssede paa sin Haand og rakte den imod Kongen; han følte et varmt Haandtryk — Alting løb rundt for ham, og han kom først rigtig til sig selv, da han sad i sin Lænestol i Meriansgade.

Der var Opløb i Gaden: Hans Jakob havde jo Guldbryllup.

Hele Nyboder var paa Benene. Men Hans Jakob saae det ikke. Han havde været i Avisen; men han vidste det ikke. Gode Venner havde besørget det; han havde hverken bedt eller tigget. Men da han sad i den gamle Lænestol med Kors og Medaille, da han saae alle sine Børn om sig, og da han følte Mutters Arme om sin Hals, da fornam han Guds store Naade, og da modtog han med sær Taknemmelighed den hellige Nadvere, som Holmens Provst var kommen at berede ham.

Den lille Dreng var ogsaa med. Han var nu Lieutenant; men naar han saae paa de Gamle, syntes han, at han var ikke stort mere end et Barn — han huskede Artilleribogen og det Altsammen, og det gjorde han Ret i.

Og saa delte han den glade Aften med de Gamle, deres Born og Børneborn, og det gik lystigt til. „Bare nu ikke Hans Jakob bliver storagtig og kalder mig „De“, sagde han spøgende; men Hans Jakob bandte en droi Ed paa, at han skulde kalde ham „Du“ alle sine Dage.

„Ja, mange har jeg sagtens ikke igjen,“ tilføiede han; „men om Gud vil, kan jeg om ti Aar feire mit Diamantbryllup — og naar der saa er gaaet fem Aar til, saa maa Provsten komme og vie os om — for saa gjælder det inte mere.“

Det var nu Hans Jakobs Idee, og der var Ingen, der sagde ham imod. Hvorfor skulde de? Det var tidsnok at komme med Indvendinger, naar Hans Jakob vilde vies om igjen, „for at det kunde være gjældende“ — men dertil kom det ikke.

Hans Jakob holdt sit Diamantbryllup; atter var Nyboder i Bevægelse; atter kom han i Aviserne. Han blev en berømt Mand paa sine gamle Dage; men det vidste han, Gud ske Lov, ikke. Hans største Berømmelse var Medaillen og Korset — han havde jo faaet det af Kongens egen Haand — og saa Mutter.

Ja Mutter var dog maaske først paa Tapetet; thi da hun i Aarets Løb døde, flyttede han Medaillen og Korset op i hendes Skuffe, og der laae de ved Siden af den visne Myrtekost, det løierlige gamle Tøi og den gamle Psalmebog.

Og da Medailledagen atter kom, savnedes Hans Jakob for første Gang ved Mønstringen.

Af og til kom der en ung Lieutenant og besøgte ham; thi Hans Jakob var nu meget ene. Hans Børn og Børnebørn havde Nok at tage Vare paa. Vor Herre havde taget Nogle — de vare nu forsørgede — Arbeidet lagde Beslag paa de Andre.

Det var strenge Tider.

Man pillede ned paa Nyboder, og de Gamle maatte pille af. Hans Jakob vidste det dog ikke, og Ingen havde Hjerte til at gjøre ham klog paa det. Hans Sønnekone og Døtre saae til ham som bedst. Han var bleven meget affældig, og de skiftedes til at være hos ham.

Men naar Lieutenanten kom, var Hans Jakob altid oprømt. Saa kom Artilleribogen for en Dag og alle de gamle Historier; saa fægtedes der mod Tyrken og mod Engelskmanden, saa blev det Altsammen gaaet igjennem. —

Det stundede imod den sidste Medailledag.

Hans Jakob havde været tilkøis i flere Uger. Lægen havde været der, og Provsten havde været der. Den ene havde rystet sit Hoved, den anden sine Lunger — Alt til stor Opbyggelse for Hans Jakob og det øvrige Nyboder. Sønnekonen og Børnene havde været der, men Lieutenanten ikke; han var paa en lille Reise, men kunde ventes hver Dag.

Endelig kom han. Hans Jakob havde spurgt efter ham, og han ilede til sin gamle Ven. Han havde ikke glemt Dagen: det var jo Medailledag.

Og der sad gamle Hans Jakob i sin Lænestol, fuldt paaklædt, med Korset og Medaillen. Sønnekonen gik og puslede om ham.

„Fa'r, her er Lieutenanten!"

Et Smil foer over det gamle Ansigt.

„Jeg vidste nok, at Du vilde komme, min Dreng, for det er jo Medailledag — see, her sidder jeg rigtig rart, og de er' meget gode imod mig — men ingen af dem kjender Artilleribogen — den tykke Bog. Du kjender den ... Spørgsmaal og Svar. Beregn en Kuglepyramide . . . ni Kugler i underste Lag ... ni Skud klar til Salut! Det danske Løsen! Men saa maa Kuglerne fra — glem det ikke! Husk det i femogtyve Aar, saa kommer Medaillen! Jeg veed nok, jeg hjalp de smaae Kadetter, og jeg fik ogsaa Noget for det; men tys! — Kadetchefen fik det aldrig at vide — aldrig! Og Holmens Chef ... gav mig Haanden. Hans Fader kjendte jeg godt — det var en Stadskavaleer. Hvid Vest og trekantet Hat — men en aaben Haand, en rund Haand mod os fattige Stakler. Gud lønne ham. Og Lieutenanten, han var ung nok . . . en Dreng var han, min Dreng. Han hørte taalmodig paa min gamle Snak . . . Snak? — Kongen hørte paa mig. Det var løierligt at see ham i Diet. Baade bister og mild var han — men mest mild. Ja, han gav mig sin Haand . . . Haanden? — Nei, det er Mutters Haand ... den kommer ovenfra — Ja, Mutter, nu kommer jeg — det er vor Bryllupsdag . . . og det . . . er . . . Medailledag" — —

„Amen," sagde Lieutenanten, og Sønnekonen trykkede de brustne Øine til.

Gamle Hans Jakob var død, død i fuld Mundering, død paa sin Hædersdag, paa Medailledagen!

Vinden leger med Græsset paa hans Grav.
Tiderne skifte.

Hundesteilen i Tagrenden.

En Hundesteile i en Tagrende! har man nogensinde hørt Magen? Hvem vil troe det? Ingen — førend jeg fortæller, hvorledes den er kommen der, og maaskee neppe nok endda; men derfor kan man dog gjerne høre paa min Historie.

Midt inde i Byen laa der engang en stor Plads med Broer og Kanaler, med Dokker og Smedier, med Beddinger og Baadeskure og med de slemme Kachotter, hvor de Gjenstridige maatte sidde i „Bolt og Jern paa Lives Tid eller paa Kongens Naade.“ Derinde var Admiralitetet, og derinde boede Holmens Chef med Skildvagt udenfor sin Dør, ja derinde gik Kong Christian den Fjerde mangen en god Gang omkring, roste de Flittige, lastede de Dovne, glædedes ved Lyden af Hammerens Slag og Øxens Hug og ved Synet af Skibene, der voxede paa Stablen. —

Men Alt dette vedkommer nu ikke *min* Historie. —

Henne i den anden Ende af denne Plads var der en mægtig Grav med Vand, fuld af store Mastetræer og smaae Hundesteiler.

Du kan troe, de havde det rigtig godt der, thi der kom aldrig nartige Drenge med Knappenaalskroge og Seilgarnssnorer for at fange dem, og de havde Pladsen ganske for sig selv, paa det nær, at de maatte dele den med Aal og Aborrer — men med dem kom de godt ud af det, thi hverken Aal eller Aborrer spise Hundesteiler. Og naar man ikke bliver truet paa Livet, traadt paa Tæerne eller pint og plaget af sin Næste, kan man jo leve ganske fornøieligt og fredeligt — det vil da sige, naar man ikke finder paa at plage sig selv med Dit og Dat, med Indbildninger eller Forestillinger — men det var nu Hundesteilerne, vi skulde tale om.

Der gik de da omkring i den mudrede Grav og havde deres kronede Dage. En hel Mængde var det; der var baade Fædre og Mødre, Søstre og Brødre, Tanter og Bedstemødre, Kusiner og Fættere; der var baade Store og Smaae. Saadant et Familieliv har man nok ikke seet Mage til. Altid vare de sammen; kastede man et Stykke Brød i Vandet, kom de Alle paa en Gang farende og slæbte af med det, og plumpede en Sten i Vandet — vips! Saa kunde de Alle paa en Gang smøre Haser. Nu skulde man jo troe, at de havde det meget rart: tilstrækkelig Motion og behørig Mad, dertil Fred og ingen Fare; men der var ærgjerrige Sjæle imellem dem, som ikke vare fornøiede med dette rolige Liv og længtes efter Af-

vexling. Vel prøvede de Gamle paa at raade dem fra det; men det hjalp Altsammen ikke: ud vilde de, og ud kom de, og dertil kan man nu ikke sige Noget. Thi det kan være lystigt nok at komme ud af Muddergraven, imedens man er ung, og røre sine Finner og sin Hale i andre Farvande. Man kan gaae, hvor det skal være, naar man gaaer i sit lovlige Kald — og det gjør en Hundesteile, der gaaer tilsøs.

Adskillige af dem kom vel ikke hjem igjen; Adskillige forliste, og Adskillige bleve spiste; Mange lode sig forlokke til at bide paa Krogen og omkom ynkelig — Andre kom hjem med en Flænge, som viste, at de havde været der. Saa var der Nogle, der drev af med Strømmen, og Nogle, der bleve fortumlede i det; men der var dog ogsaa Nogle, der kom helskindede hjem igjen, og det kan nok være, at de kunde fortælle om deres Reiser.

Saaledes levede Hundesteilerne som sagt meget gemytligt; men der var en Familie, i hvilken der var een Hundesteile, som ikke var saa vever som de Andre, men meget adstadig og melankolsk i sine Bevægelser.

Og dette kan man nu meget godt forklare sig, naar man veed Grunden.

Seer Du, tæt ved Mastegraven boede der en meget klog Mand oppe i et Hus — hans Vindue kan endnu tydeligt sees nede fra Pladsen. Han studerede og grublede meget over alle Slags Ting, men der var især een Ting, han havde sat sig i Hovedet, og som han studerede paa Dag og Nat, og det var — at lære at flyve!

Saa udkastede han da mangfoldige Planer og besmurte meget Papir med Tal og Linier, Streger og Tegninger til en Flyvemaskine; men — underligt nok — naar han allerbedst troede at have det, saa manglede der altid Lidt, ganske Lidt, og saa duede det Hele til Ingenting og maatte begyndes forfra. „Rutsch!" — saa rev han det ulykkelige Papir i mange smaae Stykker, lukkede Vinduet op og kylede dem ud.

Der var en Regn ud af det Vindue, saa det var mageløst, og Stærefamilien, der havde Kasse i Træet udenfor, fik ogsaa Papir med Stumper af Flyvemaskinen.

„Fy!" fløitede den gamle Stær, „hvor dog Menneskene ere dumme; ikke engang flyve kunne de, og det er dog den simpleste Ting i Verden" — men saa fik Ungerne da Noget at lege med. De fløi omkring med Papirstumper i Næbet, og en af dem tabte en saadan Stump ned i Vandet.

Og det var netop dette Stykke Papir — hvilket den lille Hundesteile kom til at synke —, der gjorde ham saa melankolsk og spekulativ.

Aldrig før havde han drømt om at flyve; men nu var det faret i ham rent ved en Hændelse som alle store Opdagelser.

„Kan et Menneske prøve paa det, kan jeg ligesaa godt," sagde han til sig selv, og deri havde han ikke saa stor Uret.

Saa gjorde han da Alt, hvad han kunde, for at flyve; men det var ikke meget. Først stak han Hovedet op, saa Halen, men helt op af Vandet kunde han ikke komme.

„Han er gal," sagde de andre Hundesteiler; „han gaaer

ud af Stimen; vi ville ikke have Noget at bestille med ham; han bilder sig nok ind, at han er ovenpaa, det dumme Dyr."

„Ovenover Eder er jeg idetmindste; det er dog en Trøst, og der kommer nok den Tid, da jeg skal flyve bort lige for Eders Næse!"

Og den Tid kom ogsaa, snarere end han troede det; thi medens han laa der oveni Vandet, havde den gamle Stærefader faaet Kig paa ham og omgikkes lumskelig med den Idee at nappe ham — ikke for at spise ham, men blot til Fornoielse for sine Unger.

„Det kunde være Løier," sagde Stærefader til sig selv, „at komme hjem med en Hundesteile; det var rigtignok Noget for Ungerne, om jeg kunde fange ham — men jeg maa nok være forsigtig og listig. Bare jeg nu ikke bliver vaad om Vingerne og forkøler mig — ja, ja, de Unger gjør En jo Nok af det sommetider."

Meget pænt og forsigtigt kredsede da Stærefader ned imod Vandet, lavere og lavere. Forst blev den lille Hundesteile bange; men saa tog han Mod til sig, thi her var jo en ypperlig Leilighed til at studere Flyvekunsten fra Grunden af.

Nu var da Stærefader saa langt nede, at han kunde tale til den lille Fisk.

„Pæne lille Hundesteile," sagde han, „maa jeg komme lidt nærmere? Jeg vil kun see lidt paa Dine Finner; de ere saa nydelige."

„Aa, ja saamænd," svarede Hundesteilen, „styg er man da ikke, og Du er heller ikke saa ilde, naar Du bare havde

en anden Kulør, men Du er jo saa sort, at man kan blive bange for Dig."

„Er jeg sort?" sagde Stæren; „det har endnu Ingen sagt mig paa; jeg har saa Skam de deiligste Farver — men Du kan jo ikke see dem, det forstaaer sig. Du ligger i det sorte Vand, og saa bliver Alting sort for Dine Øine — i Luften seer Alt ganske anderledes ud!"

„Jeg veed ikke rigtig, om jeg tør troe Dig," sagde Hundesteilen, „men vist er det, at jeg længe har været kjed af dette Mudderband; det har i lang Tid været mit høieste Ønske at kunne flyve."

„Det maa Du nok sige. Intet i Verden kan lignes ved at flyve. Det er et Herreliv at svinge sig omkring i den blaae Luft, høit over Dyr og Mennesker, høit over Træer og Kirketaarne. Ingen er fri som Fuglen i Luften!"

„Ak ja, det maa være deiligt, men troer Du, jeg kunde lære det?"

„Ih, javist kunde Du saa; jeg skal lære Dig det strax, hvis Du vil."

„Ja, jeg vilde rigtignok grumme gjerne, hvis bare — men siig mig, hvor skulde vi saa flyve hen, skulde det være langt bort?"

„Ikke længere end til mit Hjem; det er tæt herved: jeg har Kasse og Hus, grønne Blade og deilige Unger. Vil Du saa?"

„Siig mig blot een Ting — det maa jeg absolut have paa det Rene — er der Vand der, hvor Du boer? For det er jeg dog saadan opfødt med."

„Ih, Gudbevares,“ sagde Stærefader; „jeg har den yndigste Tagrende forbi min Dør; altid er den fuld af Vand — ikke saadan noget, som Du gaaer i — nei, frisk og deiligt og saa velsmagende, at Du ikke kan tænke Dig det.“

„Top!“ sagde Hundesteilen, „Tagrenden bestemmer mig, nu er jeg oplagt til, hvad det skal være; vil Du saa lære mig at flyve?“

„Ja, men saa maa Du gjøre Alt, hvad jeg siger, og høre nøie efter.“

„Det skal jeg,“ sagde Hundesteilen.

„For det Første maa Du komme nærmere til mig — saadan — høiere op endnu! For det Andet maa Du lukke Dine Øine; for det Tredie maa Du ligge ganske stille, og for det Fjerde . . . for det Fjerde . . . ha, ha, der fik jeg Dig!“ —

Da den lille Hundesteile kom til sig selv igjen, laa han i Tagrenden, og alle Stærene, baade Fatter og Mutter og Ungerne, sade paa Taget og gloede paa ham — men hillemænd, hvor vare de sorte!

„Oh!“ gispede den lille Hundesteile, „Du har narret mig, Du slemme Stær. Du er jo sort — ja, sortere end før — og Du har klemt alt Veiret af mig, og flyve kan jeg ikke. Lad mig komme ned i Graven igjen!“

„Jo pyt!“ fløitede Stæren, „saa gal er jeg ikke; nu kan Du blive, hvor Du er, det er godt nok til Dig — hvorfor vilde Du flyve, Dit elendige Kræ?“

„Jeg skal aldrig ønske det mere, lad mig blot komme ned igjen; her er saa varmt — — jeg kvæles!“

Men det hjalp Intet. Ungerne pirrede ham med Næbet for at faae Liv i ham, og saa fløitede de, og saa fløi de. Da de lidt efter kom igjen, var den lille Hundesteile død. Den Luftreise havde været den for meget.

„Det er kjedeligt nok," sagde de — »mais que faire?« Og det var deres Ligtale. Den var ikke lang; det var det Bedste ved den.

Solen gik ned, og Solen stod op. Den lærde Mand lukkede Vinduet op, og da han fik Øie paa Hundesteilen, slog han Hænderne sammen.

„En Hundesteile i Tagrenden! Hvordan i Alverden er den kommen der, naar den ikke er fløiet derop? En ny Opdagelse, et mageløst Tilfælde! Det maa undersøges, det maa trykkes!

Og det blev undersøgt — men Undersøgelsen blev ikke trykt; thi den er ikke færdig endnu. Den kloge Mand har skrevet mange Ark fulde om denne mærkværdige Begivenhed; men naar man ikke har studeret, er det ikke godt at forstaae — og har man ikke overordenlig god Tid, er det ikke godt at komme igjennem.

Man maa derfor tage tiltakke med min Fortælling; thi vel er den grebet ud af Luften — eftersom Stæren har fløitet den for mig — og vel kan den være uklar — saasom jeg har den fra en Muddergrav — —; men indtil den lærde Mands Afhandling bliver færdig, kan den maaskee dog passere.

Juleaften.

I Studereværelset.

Det stormede udenfor. Blytunge Skyer jagede afsted, den ene efter den anden. Østenvinden er en bøs Karl om Vinteren. Gasblussene viftede uroligt; Tagstenene raslede ned; Vinduerne klirrede. Det frosne Støv hvirvlede sig paa Gaderne, og Vinden foer forbi Hjørnehusene med stærke Hvin og dybe Sukke.

Men indenfor var der lunt; der sad den gamle Præst og bladede i sin Bibel. Lampen brændte klart. Var det den, der spredte Lys over hans ærværdige Hoved, eller var det de hvide Lokker og de klare Øine — eller var det maaskee den hellige Bog, der lyste saa stærkt, hvergang han vendte dens Blade?

Af og til faldt han i Tanker og nedskrev derefter hurtigt nogle Sætninger paa det Papir, der laa for ham; men Vinden hylede værre og værre, og omsider lagde han Pennen, skjød Papiret fra sig og lyttede til de stærke Vindstød, der rystede Huset.

Det var et Guds Veir.

Den gamle Præst reiste sig fra Stolen; det var forbi med Arbeidet paa hans Prædiken. Han gik op og ned ad Gulvet, Kakkelovnen knitrede, og Lampen skinnede, Lænestolen vinkede til Ro og Hvile. Men Præsten ændsede det ikke. Vinden hylede udenfor og kaldte paa ham. Hvor kunde han være saa urolig? Han var jo en retfærdig Mand, fulgte Skriftens Ord, hadede al Løgn og byggede sit Hus paa en Klippe — men Vinden rystede det, og han gik atter urolig frem og tilbage.

Paa Væggen hang et stort Portræt: hans afdøde Hustrus. Han stod stille foran det og betragtede det Han havde levet med hende, saa at Englene maatte glædes derved. Det var ikke et Aar siden, at hun var død; selv havde han holdt Talen ved hendes Baare. Gud havde givet ham Kraft dertil. Som Herrens Tjener havde han staaet for Menigheden og havde talt om hende — hende, som han elskede høiest her paa Jorden — som en Ven kan tale om en Ven, som en Kristen kan tale om den, han skilles fra for en kort Stund, men som han snart skal samles med i evige Glæder.

Intet Barn havde velsignet deres Ægteskab; men de havde taget en lille Pige til sig; hun var voxet op og var bleven dem kjær — da tog Gud hende. Hun var i Himlen hos hans Hustru.

Atter saae han længe paa hendes Portræt.

Han var en retfærdig Mand — men deraf vilde han ikke rose sig. Han var en barmhjertig Mand, og hun havde

været en barmhjertig Kvinde — men Gud maatte have Æren for dette som for alt Andet.

Hvorfor var han da urolig? Hvorfor hylede Vinden for ham, den Retskafne, den Barmhjertige? Hvorfor kunde han ikke faae Fred i sit Sind, som der var Fred i hans Stue?

Ak, det var Verden, der kaldte paa ham. Verden med dens mange Lidelser, dens stærke Vinde, dens dybe Sukke! Han vidste det jo nok, og han forlangte ikke bedre. Han saae det Dag for Dag; han kjendte det Altsammen. Han glædede sig med de Glade og græd med de Bedrøvede; han røgtede sin Gjerning tidlig og silde — men han havde glemt Verden paa denne Aften; han havde villet dyrke den i Fred og Stilhed — og saa kom Gud med Storm og Hvirvelvind!

Nu forstod han de vilde Vindes Kalden. Han bøiede sig i Bøn og Ydmygelse, og see — da stilledes Vindene. Sneflokkene faldt tungt og tæt; det blev stille i Luften og stille paa Gaden, og der kom en underlig Ro over den store By. Julelysene blussede fjernt og nær, Julepsalmerne lød fra tusinde Læber — det var Juleaften.

Den gamle Præst havde intet Juletræ, men ligesom det blev stille i Luften, og Sneen faldt tæt, ringede en fattig lille Pige paa hans Dør og bad ham komme hjem og berede hendes Moder, som var døende.

Hurtig kom han i Vinterklæderne, skruede Lampen ned, forlod Værelset og fulgte den lille Pige.

Nissen.

Nu skulde man jo troe, at der var ganske stille i det lune Studerekammer, og det var der ogsaa; men det varede ikke længe. —

Netop som Præsten gik ud af Døren, smuttede en lille Nisse ind, tog sin røde Hue af, bukkede pænt til alle Sider og sagde: „God Aften! Her er jeg; jeg er Jule-Nissen!"

„Særdeles velkommen!" sagde Kakkelovnen med stor Varme; „behag at tage Plads. Bukke kan jeg ikke, dertil er jeg for stiv i Ryggen; men varme kan jeg, det er min Bestilling. Giv mig Brænde og Kul, saa kan jeg være behagelig, saa sort som jeg er. Præsten glemmer mig tidt; Stuepigen er meget bedre. Hun veed, hvad der skal til; hun er ikke bange for at tage et helt Bundt Svovlstikker og et halvt Lys for at faae Ild i mig. Hun veed, at jeg er en vigtig Person, og det veed jeg da ogsaa selv."

„Da skulde jeg rigtig mene, at jeg er betydelig vigtigere," bemærkede Lampen. „Er jeg ikke Oplysningen, og lyser jeg ikke for det ganske Værelse? Rigtignok er jeg skruet noget ned, og det ærgrer mig. Jeg vilde gjerne skrue mig selv op; men jeg kan ikke — kan De ikke hjælpe mig, lille Nisse?"

„Nei, jeg kan ikke, Hoistærede! Min Moder, den gamle Nissekone, har paa det Strengeste advaret mig imod at lege med Ild og Lys, og da De ovenikjøbet brænder Petroleum, tør jeg slet ikke vove det."

„Man kan nok mærke, at De er et Barn," svarede

Lampen med skummel Selvfølelse. „En Voxen vilde bedre forstaae sig paa Oplysningens Fremme. Men hvad kan man ogsaa vente af en lavbenet lille Nisse?“

„Aa, lad De mine Ben være i Ro,“ svarede Nissen; „nu skal jeg strax vise Dem, at jeg har Ben i Næsen. De er nu saa moderne; men De kjender nok ikke Oldemoders Diamant?“

Og saa tog han frem af sin lille Lomme en deilig, stor Diamant, der lyste saa klart, at baade Lampen og Kakkelovnen formørkedes og forstummede.

„Ha, ha, ha,“ lo Nissen; „jeg vidste nok, at jeg kunde tæmme dem,“ og dermed krøb han ganske mageligt sammen i Præstens store Lænestol og lod sin Diamant lyse til alle Sider.

„Nu ville vi holde Examen,“ sagde han, „Jule-Examen! Ikke med en Harefod; nei, med Oldemoders Diamant; den skal nok lyse op i Krogene og see, hvad der duer, og hvad der ikke duer“ — og saa dreiede han Diamanten saaledes, at den kastede sit fulde Lys paa det store Portræt, der hang paa Væggen.

Der gik et rosenrødt Skjær ud fra Diamanten og straalede om Billedet. Skjønnere bleve Trækkene, klarere Blikket. Levende blev det Hele, Læberne bevægede sig og talte:

„Jeg var hans Hustru her paa Jorden; lys og skjøn var min Drøm; stille og dyb er nu min Glæde. Vi mødes engang. Lys kun med Din klare Diamant; Du er hos en god Mand. Jeg kjender ham. Ingen kjender ham bedre. Guds Lys har skinnet for ham. Dybets tindrende Ild skrækker ham ikke. For ham er det Eet — Gud og Naturen!“

Et skinnende, et blændende Lys luede ud af Billedets Øine, saa at Diamanten blegnede, som var den en Glasklump; — men Lyset svandt efterhaanden, og Diamanten fik atter sin fulde Glands.

„Hille min Sandten," sagde den lille Nisse; „der var jeg nær kommet forkert afsted. Den Kone var stærkere end Oldemoer, det er nu vistnok. Hun maa være ovenpaa — høit oppe!"

Og det var hun jo ogsaa; men det vidste den lille Nisse ikke saa nøie Besked med.

„Lad os holde os til Jorden," sagde han, og saa vendte han Diamanten imod noget Hvidt, der laa paa Gulvtæppet — men den blev ganske mørk, og baade Lampen og Kakkelovnen kom igjen til Hægterne.

„Det maa være en daarlig Tingest," sagde Nissen, „siden Oldemoder bliver saa mørk — men jeg forstaaer det ikke; kan De ikke belære mig, Hr. Lampe?"

„Aa, jo saamænd," svarede Lampen spidst, „hvis De ikke forsmaaer min verdslige Belæring. Det er ellers forunderligt, at De ikke kjender den Avis. Det er den allernyeste, og den hedder: „De allernyeste Nyheder"."

„Aviser kjende vi nok," svarede Nissen, „især de dybe, dem, der gaae tilbunds i Sagerne og tænke paa os stakkels Nissefolk — men de lettere kjende vi ikke!"

„Gud bevares!" mælede Lampen, „her hedder det: jo lettere, jo bedre. Der er bogstavelig talt Intet, der kan sammenlignes med de allernyeste Nyheder! Her er alle Slags!

Vildledende Artikler; Kunstkritik for fire Skilling. Allernyeste Nyt! Nyt fra Naboens Potter og Pander; Nyt fra Slagterpladsen; Nyt, som er skeet, skeer og vil skee — Nyt, som aldrig er skeet! Smaae, pikante Historier; rigtig god, saftig Feuilleton — de ædleste Hensigter, det reneste Sprog — Alt for fire Skilling — hvad behager?"

„Ak, jeg forstaaer Dem ikke rigtigt, kjære Lampe; jeg maa virkelig spørge Kakkelovnen."

„Ja Gudbevares, vi leve i et frit Land. Spørg, hvem De vil — selv Skraldemanden har en Mening! Bare jeg kunde skrue mig op, men jeg kan ikke; hvor det er ækelt — og jeg er Oplysningen!"

„Bryd Dem ikke om Lampen," sagde Kakkelovnen; „den bilder sig nu saa meget ind, fordi den staaer paa Skrivebord og brænder Petroleum. Jeg og Stuepigen vide bedst, hvad det Blad duer til. Det er hendes Blad; hun læser det, og jeg brænder det. Brillant til at gjøre Ild med! Her har De min Mening!"

„Og den vil jeg holde mig til," sagde Nissen; „men nu er jeg kjed af den Examen, jeg maa ud paa Gaden, og til Juletræ skulde jeg da ogsaa. God Nat, Allesammen!" Og dermed svingede han sin røde Hue, grinede til Lampen og Kakkelovnen, skottede sky hen til det store Portræt, sparkede til „de allernyeste Nyheder", puttede Diamanten i Lommen, blev lille, lillebitte, svandt gjennem Dørsprækken og var borte.

I Studereværelset var det stille. Ovnen buldrede, og det svage Lampelys skinnede døsigt paa det store Portræt.

Paa Gaden.

En stille Aften, drømmende og dæmpet. Sneflokkene falde som smaae, snehvide Sommerfugle ned over den store By. De lægge sig paa Tage og Vinduer; de falde paa Gaden og trampes ihjel af Tusinders tunge Skridt, men blive ved, indtil de have dæmpet Fodtrinene og Hjulenes Raslen — blive ved, indtil Folk paa Gaden endelig vende Øinene op imod den mørke Himmel og see, hvorfra de komme.

Der er lyst i Butikerne, og det er lifligt at see ind igjennem de oplyste Ruder, hvor de prægtige Sager ere tilsalgs. Herligt at see den bukkende Kræmmer ledsage Kjøberen til Døren. — Afveien for Hestene og Vognen og Tjeneren! Fornemme Kjøbere: Hof-Manufaktur! Ha, ha, ha! — ligesom Julen ikke var fælles for Alle. Vi, der see ind ad Ruderne, ere jo ligesaa glade som dem, der staae derinde og kjøbe; vi misunde hverken Kræmmeren eller Kjøberen. Vi holde af dem og af Alle paa Gaden. Kjære Brødre og Søstre! Vi ønske Eder al Glæde og Lykke, medens vi tænke paa vore egne Smaae derhjemme og paa det hellige Jesubarn.

Og der er nok af Børn.

See, her er en lille Broder og en lille Søster; de skulle hjem — hjem til deres Fattigdom og usle Leie. See, hvor de trykke deres smaae Næser flade mod Vinduerne i Bagerbutiken. Tag dem ved Haanden, rige Mand! Tal venligt til dem, giv dem et Stykke Hvedebrød, klap dem paa Kinden og ønsk dem Guds Fred: det er jo Dine Børn i Aften.

Bed dem gaae pænt hjem — bed Gud give dem deres daglige Brød og gaa videre.

Sneen falder bestandigt, men Flammen lyser klarere i den tause Gaslygte.

Derhenne paa Hjørnet staaer en lille Dreng med Flag, Dannebrogsflag. Kjøb et af ham, selv om Du har nok — kjøb et af ham, selv om Politiet vil brumme lidt. Politiet har sin Pligt, og Du har Din. Døm ikke haardt i dette Øieblik, ikke i denne Aften.

Glem heller ikke den lille Pige, der staaer saa beskeden og frygtsomt, halv skjult af den mørke Port, med Vox-Engle, Julenisser, Svovlstikker og Sæbe i sin lille Kurv. Kjøb Lidt af hende eller siig hende idetmindste et venligt Ord. Hun kan trænge dertil. Tænk, om Du selv var død og borte, og det var Din egen lille Pige, der stod her.

Ja, det er Juleaften. Vognene færdes paakryds og paatværs, Butikerne lyse, travle Mennesker ile hverandre forbi med tilsneede Frakker, glade Blikke og lydløse Skridt, der handles og kjøbslaaes, der gives og tages, der bedes og tigges — men i de skumle Gyder vandrer den gamle Præst med den fattige lille Pige ved Haanden. Hun viser ham grædende Vei til sin Moders Bolig.

— „Det er en bedrøvelig Gang," sagde den lille Nisse, „men man maa tage det Tunge med det Lette — jeg gjør dog nok en Afstikker op til Etatsraadens, thi der er jo Juletræ."

Juletræ.

Etatsraaden var en løierlig Mand. Stille og ordknap var han til daglig Brug, ødsel og gavmild ved Høitider. I hans Hus gik det som efter en Snor; det vil da sige: der var Orden i Alt, Orden baade i Sorg og Glæde. Etatsraaden havde den gammeldags Idee, at de sex Dage af Ugen vare skabte til Arbeide og den syvende til Hvile. Selv arbeidede han de sex og forstod at hvile paa den syvende. For den Sags Skyld kunde man gjerne gaae i Skole hos Etatsraaden. Hvem veed, om man ikke havde godt deraf? Hvilen smager først rettelig, naar Arbeidet er fuldført; vi havde en Fornemmelse deraf, dengang vi gik i Skole og kjendte, hvad Frihed vilde sige. Etatsraaden havde maaskee den samme Fornemmelse. Det kan jo være, at hele Livet forekom ham som en Skole, og at han mente, man hernede aldrig voxede fra en Lærers Tugt; men dette er kun en Gisning. Eet er vist, at Etatsraaden, saa gammel han var, kunde være Barn, hvergang han troede at have Lov dertil; thi han mente vel egenlig som saa, at vi Alle ere Børn for Vorherre. —

Juletræet var festlig smykket hos Etatsraaden; han og hans Hustru havde selv pyntet det. Det var et mægtigt Træ, fuldt af Lys og gode Gaver. Jule-Nissen sad i Toppen med sin røde Hue; Diamanten havde han endnu i Lommen, den skulde først frem, naar Træet blev tændt; men saa skulde den ogsaa skinne. Det kunde nok være.

„Hvor mon vor gode Præst bliver af?" sagde Etats-

raaden; han pleier jo altid at komme og lyse Fred over vor Juleglæde. Stakkels Mand! Han har mistet sin Hustru; maaskee det er for tungt for ham."

„Nei, lille Mand," sagde Etatsraadinden; „han har nok lovligt Forfald — Embedsgjerning — ellers var han her sikkert."

„Du har Ret, lille Kone," sagde Etatsraaden og lagde sin Arm om sin Hustrus Liv — „lad os da begynde for ikke at forhale Børnenes Glæde. Tænd Lysene, Hans!"

„Ja, Hr. Etatsraad!" svarede gamle Hans — og i et Nu stod Træet i Fyr og Flamme.

De store Fløidøre lukkedes op tilhøire og tilvenstre; smaae Etatsraader og Etatsraadinder strømmede ind; men hver af dem havde et Par fattige Børn ved Haanden, og strax var der formeret en stor Kjæde om Juletræet, Haand i Haand — Det var som et deiligt Armbaand. Leddene vare rige og fattige Børn, Laasen: Etatsraaden og hans Hustru.

„Det er særdeles skjønt," sagde Nissen og trak Diamanten op af Lommen. „Fut! Saadan skulle I lyse, smaae Voxlys!"

Der var stor Tummel og Glæde; der var Gaver til Alle. Gamle Hans og gamle Trine, gamle Sidse og Stine kyssede den kjærlige Husherre paa Haanden. Etatsraaden tabte sin sidste Rest af Stivelse og blev vaad om Øinene; Fruen tabte Kontenancen og tog til Lommetørklædet. „Glædelig Juul, lykkelig Juul! Gud velsigne vort gode Herskab!" — Tak, kjære Fader, Tak søde Moder!" — saadan summede det om Etatsraaden og hans Hustru.

„Bravo!" sagde Nissen fra Toppen af Træet. „Nu mun-

tert omkring i lystig Ring — Fattige og Rige imellem hverandre. Det er Noget for Oldemoer. See, hvor hun funkler!"

Atter gik Dandsen rundt om Træet, og skjønt lød den deilige Julepsalme fra Børnenes Læber:

„Et Barn er født i Bethlehem;
Thi glæde sig Jerusalem —"

Og saa gik Julelysene ud, det ene efter det andet.

„En skjøn Fest, en herlig Fest!" bemærkede Etatsraaden til sin Hustru; „bare vor gamle Ben havde været her — Gud veed, hvor han dog kan være henne?"

— Nissen vidste nok, hvor han var. Det funklede i hans Diamant; men han sagde Intet.

Ved Dødsleiet.

I den fattige lille Stue sad den gamle Præst ved den Syges Hovedgjerde. Hun laa stille hen med lukkede Øine; Nabokonen, der gik hende tilhaande, stod med foldede Hænder ved Foden af Sengen. Den lille Pige laa knælende med sit Hoved i Præstens Skjød — Jesusbarnet havde forbarmet sig over hende: hun sov. Præsten lagde sin Haand velsignende paa hendes Hoved.

Hans Embede var forrettet. Opstandelsens Evangelium havde han læst for den Døende. Loven havde han ikke havt Brug for: han skulde jo prædike Evangeliet for de Fattige. Og hun havde havt nok af Loven hernede, baade af den og dens Haandlangere; men nu var det glemt. Hver Uret, hun

havde lidt, svandt ind, da det himmelske Regnskab skulde opgjøres; hver bitter Tanke forsvandt, da hun tilgav Verdens onde Aander. Der var Fred over hende, dengang Præsten lyste Guds Fred og Naade over hendes Sjæl.

Een Uro var kun tilbage: Tanken om hendes Barn. Den blev mere og mere levende hos hende, og hun reiste sig med Et overende i Sengen og stirrede med forvildede Blikke paa den lille knælende Skikkelse, hvis Hoved laa i Præstens Skjød.

„Hun sover," sagde Præsten — „hun sover fast. Vent lidt; jeg skal løfte hende op til Dem. Kys hende nu for sidste Gang. Tro og haab! Gud er de Forældreløses Fader!"

„Jeg troer — og jeg haaber!"

„Og Gud er Kjærlighed! Frygt ikke for Barnet; men gaa bort i Fred! — Eder er i Nat en Frelser født; hans Navn være høilovet — -- Ja, i Hans Navn vil jeg tage denne Lille til mig; hun skal være min Datter, og jeg vil ingenlunde forsage hende. Hun skal være mit Barn — en Guds Gave!"

Et saligt Smil foer hen over den Døendes Aasyn; en dyb, en uendelig Tak lyste ud af hendes Øie — da faldt hun tilbage paa Leiet og læste med sagte Stemme sit „Fadervor."

Dødens Skygger gik over hendes Ansigt.

„Gud ... er ... Kjærlighed!" Det var hendes sidste Suk. — „Den lille Nisse sad i Krogen ved Døren — ham tænkte nu Ingen paa. Oldemoers Diamant blev atter overstraalet; men den var klar og gjennemsigtig, ren og blank. Den lignede en Dugdraabe og en Taare.

Kjøreturen.

Indeni Drosken sad den gamle Præst; den lille Pige hældede sit Hoved mod hans Bryst, hun sov roligt og dybt.

Udenom var det stille.

Sneen faldt ikke længer; de mørke Skyer vare forsvundne, og Maanen lyste klart over den snedækkede By. Vognens Hjul dreiede sig lydløst i den dybe Snee; Hesten dampede ud af sine Næseboer, og Kudsken sad paa Bukken og dampede paa en Cigar. „Politi, Politi! Skriv ham op, mulkter ham!“ — Aa, det er jo Juleaften. Det var Synd at forstyrre den stakkels Droskekudsk og det stakkels Politi. Droskekudsken har desuden været til Julegilde i sin egen lille Kjælder; Storken har bragt ham en Søn, Grøntkonen har foræret ham en Grankvist, og han har selv tændt et Par Julelys paa sit lille Julebord. Han har kysset Mutter, kigget paa den lille Søn i Vuggen, har kjørt frem og tilbage og har faaet et svingende Glas Punsch og den forbudte Cigar hos Etatsraaden, da han skulde kjøre de fattige Børn hjem. Forlang derfor ikke af ham, at han skal huske paa Politiet iaften; Stjernerne synes ham meget nærmere, og han kjører med Dødsforagt tæt foran den frygtelige Sporvogn. Han kjender sin Vei, det gjør han — men ved hans Side vaager en god lille Nisse: den lille Julenisse. Han udvikler en betydelig Konduite og bjerger mange Gange Kudsken fra at kjøre sig fast. Han kan godt lide ham, og Cigarrøgen generer ham slet ikke.

„Prr!“ Nu holde vi ved Præstens Port. Kudsken tumler ned af Bukken og rører ved Klokken; men Nissen hjælper

ham saa godt, at den gamle Husjomfru kommer farende ned og slaaer Døren op paa vid Gab.

„Endelig kommer Pastoren da. Gud bevares! Julegrøden har rigtignok ventet — og saadant et Veir at tage ud i — hille min Sandten! Pastoren er ikke ene.“

Den gamle Præst smilede vemodigt. „Jeg bringer et lille Julebarn,“ sagde han; „vær god imod hende, Gud har givet mig hende i Nat, og hun skal være min Datter!“

„Aa, Herregud!“ svarede den gamle Jomfru — „sagde jeg det ikke nok: Pastoren faaer hverken Rist eller Ro, før han igjen har et lille Barn om sig. Naa, velkommen skal hun være. Hun kommer jo i denne hellige, velsignede Julenat. — See, hun sover, det lille Skind! — Ja, Frøkenens Seng staaer opredt! — Du gode Gud; bare nu ikke Grøden svides... Nei, hvor hun er sød! Tak, lille Droskemand; jeg kan godt bære hende selv; Hvor hun er træt, den Stakkel — krøllet Haar har hun; naa, det var en Glæde! ... En Mark er nok i Drikkepenge, Hr. Pastor! . . . Pus, Pus! See mig til Katten, det styggе Dyr — løber han mig ikke mellem Benene. Ja, Pastoren veed ikke, hvad jeg døier med de slemme Katte... saa, nu er vi indenfor, og Pastoren maa strax sætte sig til Bordet. Studering har vi nok af for i Aften.“

— „Ja, jeg følger nu med,“ sagde Nissen; thi det var ham og slet ingen Kat, der var smuttet mellem Benene paa den gamle Jomfru. „Julegrøden er rar, og den maa jeg have med; thi den Tur paa Bukken var ikke af de varmeste.“

Glædelig Juul!

Der var stille i Studereværelset. Den gamle Præst sad med foldede Hænder og saae paa sin Hustrus Portræt. Hvad han tænkte og følte i denne hellige Time, det vidste kun Gud. Men en dyb Fred var over ham — den Fred, som er over al Forstand. Der var ingen vilde Vinde, der kaldte paa ham. Alt var stille og tyst, og dog var der en unævnelig Glæde over Alt. Kakkelovnen og Lampen straalede svagt, men venligt; Maanen skinnede ind ad den blanke Rude.

Præsten aabnede sin gamle Bibel.

Endnu engang vilde han læse det hellige Evangelium, før han søgte Hvile. Studere vilde han ikke. Hvad var det beskrevne Papir? Gud havde jo grebet ham lige i Hjertet, og det var fuldt af varme Følelser, levende og lovprisende Ord. Prædikenen kunde han holde, naar det skulde være — men aldrig, nei aldrig kunde han bøie sig dybt nok for Guds Naade og det hellige Evangelium. Føle det kunde han; men fatte det rigtigt kunde han aldrig. Det voxede under hans Tanke og udvidede sig i hans Hjerte. Om han havde tusinde Tunger, kunde han dog ikke tolke dets Pris — om han blev nok saa gammel, blev det dog evig ungt. Alt ældedes i Livet — kun ikke dette. Alt forgik; men dette bestod i al Evighed:

„Ære være Gud i det Høieste, og Fred paa Jorden og i Mennesket en Velbehagelighed!"

— — Den lille Nisse vilde ogsaa være med. Han havde listet sig hen til Skrivebordet. Oldemoers Diamant fangede

Lampens Skin og Maanens Straaler — den fangede de hellige Ord.

Et vidunderligt Lys straalede ud fra den gamle Bibel; Bladene bølgede og viftede, men Straalerne samlede sig i en Glorie om det lille Barn Jesus.

Der laa han, svøbt i Pjalter, hvilende i Krybben. Hyrderne paa Marken tilbad ham; Kongerne kom fra Østerland og knælede for det lille Barn — den lille Nisse knælede med.

Da slog Klokken Tolv. Den gamle Præst reiste sig, slukkede Lampen, aabnede Vinduet og saae tankefuld ud over den store, snedækkede By, der laa saa stille i sit hvide Tæppe, medens Maanen lyste klart i den rolige Nat.

— Den lille Nisse sagde „Farvel,“ og „glædelig Juul!“ og smuttede ud af Vinduet — men der var Ingen, der hørte ham. — —

Dæmpet og skjønt lød i den stille Nat Englenes Sang:

„Den Stund, da Frelseren fødtes paa Jord,
„Fødtes en Trøst for den bittreste Smerte.
„En Trøst for den, der haaber og troer,
„En Gjenlyd af de Saliges Chor
„Stiger da ned i Menneskets Hjerte.“

